

(The Congress of Industrial Organizations - CIO) เกิดเป็นองค์การแรงงานใหม่ภายใต้ชื่อ The AFL-CIO⁵⁴ มีสมาชิก 16 ล้านคนช่วงปี 1957-1958 คณะกรรมการรัฐสภานำโดยวุฒิสมาชิกจอห์น เอล แมคเคลแลน (John L. McClellan) เปิดเผยว่ามีการทุจริตโดยคณะผู้บริหารสหภาพแรงงาน มีการสอบสวนและพิจารณาลงโทษ เพื่อการแก้ไขและป้องกันปัญหาทุจริต รัฐสภาในวันที่ 14 กันยายน 1959 ผ่านกฎหมายรายงานและเปิดเผยการบริหารแรงงานปี 1959 (The Labor-Management Reporting and Disclosure Act of 1959)⁵⁵ มุ่งควบคุมการบริหารงานภายในสหภาพแรงงานและต่อต้านการกระทำการทุจริตของเจ้าหน้าที่สหภาพแรงงานกำหนด หนึ่งห้ามคอมมิวนิสต์หรือผู้เคยทำผิดทางอาญาต้องโทษเป็นเวลาอย่างน้อยห้าปี เข้าเป็นเจ้าหน้าที่หรือลูกจ้างสหภาพแรงงาน สองห้ามการรวมตัวต่อต้านเป็นครั้งที่สองและประทุ้งในรูปแบบใด ๆ ทั้งสิ้น สามกำหนดให้สหภาพแรงงานเสนอรายงานประจำปีในรายละเอียดการใช้จ่ายเงินแก่รัฐมนตรีกระทรวงแรงงาน สี่กำหนดให้นายจ้างรายงานการกู้ยืมเงินและการจ่ายเงินที่นายจ้างทำกับสหภาพแรงงานรวมถึงรายจ่ายที่นายจ้างจ่ายแก่ที่ปรึกษาสหภาพแรงงาน ห้ากำหนดให้องค์การแรงงานจัดการเลือกตั้งเพื่อเลือกคณะผู้บริหารและประธานอย่างน้อยทุก ๆ ห้าปี และหกกำหนดให้สมาชิกแรงงานทุกคนมีสิทธิเข้าร่วมประชุมส่งตัวแทนรับการเลือกตั้งและมีสิทธิออกเสียงเลือกตั้ง

7. ปรับปรุงหลักสูตรการศึกษาในปี 1958 สืบเนื่องมาจากความก้าวหน้าในโครงการอวกาศของรัสเซีย⁵⁶ โดยในวันที่ 4 ตุลาคม 1957 รัสเซียส่งดาวเทียม (satellite) ดวงแรกชื่อสปุทนิค I (Sputnik I) น้ำหนัก 83.5 กิโลกรัม (184 ปอนด์) สู่อวกาศโคจรรอบโลกอันเป็นการเปิดยุคอวกาศ (The Space Age) และในวันที่ 3 พฤศจิกายน 1957 รัสเซียส่งดาวเทียมดวงที่สองชื่อ สปุทนิค II (Sputnik II) น้ำหนัก 507 กิโลกรัม (1120 ปอนด์) พร้อมสุนัขชื่อ ไลกา (Laika) สู่อวกาศโคจรรอบโลก คนอเมริกันตกใจและมึนงงกับความก้าวหน้าในโครงการอวกาศของรัสเซียซึ่งก้าวหน้าสำหรับอเมริกา (สมาชิกโลกเสรีและสหรัฐอเมริกาคิดเสมอว่าสหรัฐอเมริกามีความเหนือกว่ารัสเซียในเทคโนโลยีทุกแขนง) มีคนอเมริกันบางกลุ่มหวาดกลัวว่าในเมื่อรัสเซียสามารถปล่อยดาวเทียมขึ้นไปโคจรในอวกาศได้ ในอนาคตรัสเซียอาจยิงจรวดขีปนาวุธ (missile) โจมตีสหรัฐอเมริกาและทวีปอเมริกาเหนือได้ เพราะโลกรับรู้ในเดือนสิงหาคม 1957 รัสเซียผลิตจรวดขีปนาวุธยิงข้ามทวีปได้และทดลองยิงเป็นครั้งแรก (The Intercontinental Ballistic Missile - ICBM)⁵⁷ พร้อมกันนี้ได้มีการวิพากษ์วิจารณ์ระบบการศึกษาของสหรัฐอเมริกาว่าด้อยกว่ารัสเซียและเห็นควรมีการปรับปรุงเพิ่มการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์สั่งติดตามความก้าวหน้าในโครงการอวกาศของรัสเซียอย่างใกล้ชิดและเห็นควรปรับปรุงเพิ่มการเรียน

การสอนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ ขวัญและกำลังใจคนอเมริกันดีขึ้นในวันที่ 31 มกราคม 1958 เมื่อสหรัฐอเมริกาสามารถส่งดาวเทียมดวงแรกชื่อ เอ็กพลอเรอ I (Explorer I) สู่อวกาศโคจรรอบโลก ในวันที่ 17 มีนาคม 1958 สหรัฐอเมริกาส่งดาวเทียมดวงที่สองชื่อ แวนการ์ด I (Vanguard I) สู่อวกาศโคจรรอบโลก ดาวเทียมแวนการ์ด I รายงานว่าโลกมีรูปร่างคล้ายผลลูกแพร์ (pear) ทั้งนี้รัฐบาลอเมริกันเห็นความจำเป็นต้องมีหน่วยงานศึกษาค้นคว้าวิจัยและพัฒนางานด้านการบินและอวกาศ เป็นผลให้ในวันที่ 29 กรกฎาคม 1958 รัฐสภากำหนดจัดตั้งองค์การอวกาศและการบินแห่งชาติ หรือองค์การนาซา (The National Aeronautics and Space Administration - NASA)⁵⁸ รับผิดชอบศึกษาค้นคว้าวิจัยงานอวกาศรวมถึงสำรวจงานอวกาศด้านการทหาร องค์การนาซาเป็นหน่วยงานหนึ่งในกระทรวงกลาโหม เพื่อความก้าวหน้าในโครงการอวกาศในอนาคต นอกจากนี้ รัฐบาลอเมริกันเห็นความจำเป็นต้องมีการปรับปรุงเพิ่มการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ เป็นผลให้ในวันที่ 2 กันยายน 1958 รัฐสภาผ่านกฎหมายการศึกษาป้องกันชาติปี 1958 (The National Defense and Education Act of 1958 - NDEA)⁵⁹ กำหนดปรับปรุงหลักสูตรระดับมัธยมเพิ่มการเรียนการสอนในวิชาคณิตศาสตร์และวิทยาศาสตร์ จัดตั้งเงินกองทุน \$887 ล้าน ให้นักศึกษาระดับปริญญาตรีและปริญญาโท ที่มั่นใจจะยึดอาชีพครูและเลือกเรียนวิชาเอกในสาขาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาและโทรทัศน์ ได้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษาในอัตราดอกเบี้ยต่ำ และผ่อนจ่ายคืนระยะยาว

8. ขยายเส้นทางคมนาคม ด้วยเล็งเห็นความสำคัญของการคมนาคมเป็นผลให้ในปี 1956 รัฐบาลกำหนดระบบเส้นทางหลวงเชื่อมระหว่างรัฐ (The Interstate Highway System) มีผลในทางปฏิบัติโดยรัฐสภาในวันที่ 29 มิถุนายน 1956 ผ่านกฎหมายเส้นทางหลวงเชื่อมระหว่างรัฐปี 1956 (The Interstate Highway Act or The Federal - Aid Highway Act of 1956)⁶⁰ กำหนดจัดสรรงบประมาณ \$31 พันล้าน สร้างเส้นทางหลวงเชื่อมระหว่างรัฐระยะทางยาว 41,000 ไมล์ ให้แล้วเสร็จใน 13 ปี (1956-1969) รัฐบาลกลางรับผิดชอบเงินในการสร้าง 90 เปอร์เซ็นต์ รัฐบาลมลรัฐรับผิดชอบเงินในการสร้างเพียง 10 เปอร์เซ็นต์เท่านั้น จุดมุ่งหมายของการมีเส้นทางหลวงเชื่อมระหว่างรัฐประการแรกคือผลทางการเมืองเพื่อความคล่องตัวในการเคลื่อนกองกำลังทหารไปในทุกส่วนของประเทศเพื่อการระงับเหตุภายในและภายนอก ประการที่สองคือผลทางเศรษฐกิจ เพื่อการเสริมความแข็งแกร่งแก่อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อความคล่องตัวทางการค้า เพื่อทดแทนความด้อยประสิทธิภาพในการให้บริการของธุรกิจรถไฟ ประการที่สามคือผลทางสังคมเพื่อกระตุ้นการขยายตัวของสังคมและชุมชนชนานเมือง

9. สืบทอดแก้ไขปัญหาการแบ่งแยกเหยียดผิว ชัยชนะในการเลือกตั้งปี 1952 ของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์คะแนนสนับสนุนส่วนหนึ่งมาจากคนอเมริกันผิวดำจากรัฐเวอร์จิเนีย เทนเนสซี ฟลอริดา เท็กซัส แคลิฟอร์เนีย มิชิแกน นิวยอร์ก เพนซิลวาเนีย และโอไฮโอ ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์รู้ดีว่าคนอเมริกันผิวดำเรียกร้องการแก้ไขปัญาแบ่งแยกเหยียดผิวในสหรัฐอเมริกา ในทางปฏิบัติประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์พยายามดำเนินการเพื่อแสดงให้เห็นว่าอเมริกันผิวดำ ได้รับการยอมรับให้มีความเท่าเทียมกับอเมริกันผิวขาว

ดังได้เคยทราบมาแล้วว่าในปี 1896 ศาลฎีกามีคำพิพากษาแบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน (separate but equal 1896) ทั้งนี้การแบ่งแยกไม่ถือเป็นการเหยียดผิว ขบวนการเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิของอเมริกันผิวดำ (The Civil Rights Movement) ทำเป็นรูปแบบเริ่มในปี 1909 ภายใต้การดำเนินการของสมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวสี (The National Association for the Advancement of Colored People - NAACP) ปฏิบัติต่อต้านโจมตีไม่ยอมรับสภาพอเมริกันผิวดำเป็นชนชั้นสอง ในสังคมอเมริกัน (second-class citizenship) และมักนำคดีอเมริกันผิวดำที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมสู่การชี้ขาดด้วยคำพิพากษาศาลฎีกา การแบ่งแยกเหยียดผิวได้รับความเป็นธรรมครั้งแรกในปี 1954 คนอเมริกันผิวดำดีใจภูมิใจและประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ยอมรับสนับสนุนในคำพิพากษาศาลฎีกา ในคดีบราวน์ : สภาการศึกษาแห่งโทเพกา 1954 (The Brown : Board of Education of Topeka 1954)⁶¹ คดีนี้เกิดขึ้นที่เมืองโทเพกา แคนซัส เรื่องเกิดจากลินดา บราวน์ (Linda Brown) เด็กอเมริกันผิวดำไม่ต้องการเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมของเด็กผิวดำซึ่งห่างไกลจากบ้านมาก แต่ต้องการเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมของเด็กผิวขาวซึ่งใกล้บ้าน สภาการศึกษาแห่งเมืองโทเพกายึดมั่นในหลักแบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน ไม่ยอมให้ลินดา บราวน์เข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลระดับประถมของเด็กผิวขาว สมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าชนผิวสีนำคดีนี้สู่การพิพากษาศาลฎีกา คำพิพากษามีขึ้นในวันที่ 17 พฤษภาคม 1954 กำหนดห้ามแบ่งแยกผิวในโรงเรียนระดับประถมและระดับมัธยมของรัฐบาล (public school) การแบ่งแยกผิวเป็นการขัดต่อบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่สิบสี่ (ผู้ใดเกิดในสหรัฐอเมริกาเป็นประชากรอเมริกัน ได้รับการคุ้มครองเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายอเมริกัน) คำพิพากษาปี 1954 เป็นการกลับคำพิพากษาปี 1896 (แบ่งแยกแต่เท่าเทียมกัน) เพื่อยุติคำพิพากษาปี 1896 มีผลในการปฏิบัติอย่างจริงจังในวันที่ 31 พฤษภาคม 1954 ศาลฎีกาสั่งให้โรงเรียนรัฐบาลระดับประถมและระดับมัธยมของรัฐบาลที่เคยรับแต่เด็กอเมริกันผิวขาวต้องรับเด็กอเมริกันผิวดำเข้าร่วมเรียนด้วย โรงเรียนรัฐบาลส่วนใหญ่ปฏิบัติตามคำสั่งของศาลฎีกา ยกเว้นโรงเรียนรัฐบาลทางใต้ต่อต้านเพิกเฉยต่อคำสั่งศาลฎีกา และคนผิว

ชาวหัวรุนแรงที่ยึดมั่นในการแบ่งแยกเหยียดผิวได้รวมตัวกันกลุ่มที่เด่นภายใต้ชื่อผู้ปกครองของพลเมืองผิวขาว (The White Citizens' Committees) ต่อต้านการต้องให้เด็กผิวขาวต้องเรียนร่วมชั้นกับเด็กผิวดำ ผลงานประการที่สองคือประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์เข้าระงับวิกฤติการแบ่งแยกเหยียดผิวที่ลิทเทิล ร็อกปี 1957 (The Little Rock Crisis 1957)⁶² เรื่องเกิดจากกลางเดือนกันยายน 1957 เด็กผิวดำเก้าคนแสดงความต้องการเข้าเรียนในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมปลายที่เมืองลิทเทิลร็อกอาร์คันซอ (The Central High School - Little Rock, Arkansas) โรงเรียนมัธยมปลายแห่งนี้รับเฉพาะเด็กผิวขาวเข้าเรียนเท่านั้น ผู้ว่าการรัฐอาร์คันซอคือออร์เวล อี. ฟอบัส (Orval E. Faubus) สั่งกองทหารอาร์คันซอ (Arkansas National Guard) ประจำการหน้าโรงเรียนไม่ให้เด็กผิวดำทั้งเก้าคนเข้าลงทะเบียนเรียน เป็นการขัดต่อคำพิพากษาปี 1954 คำขอร้องให้ยุติการกระทำของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ต่อผู้ว่าการรัฐอาร์คันซอไม่เป็นผล อย่างเป็นทางการเร่งด่วนประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ผลักดันรัฐสภาผ่านกฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1957 (The Civil Rights Act of 1957)⁶³ กำหนดใช้กองกำลังทหารของรัฐบาลกลางเพื่อการปกป้องสิทธิพลเมืองอเมริกัน พร้อมจัดตั้งคณะกรรมการสิทธิพลเมือง (The U.S. Commission on Civil Rights) ศึกษาแก้ไขปัญหา กฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1957 เป็นกฎหมายสิทธิพลเมืองฉบับแรกที่ผ่านรัฐสภานับจากสิ้นสมัยบูรณะฟื้นฟู (The Reconstruction Period 1863-1877) นำสู่การเคลื่อนกองกำลังทหารของรัฐบาลกลาง (The Federal Troops) จำนวน 1100 คน เข้าระงับเหตุการณ์ในวันที่ 24 กันยายน 1957 คงการคุ้มกันเด็กผิวดำทั้งเก้าคนจนถึงวันที่ 27 พฤศจิกายน 1957 ต้นปี 1958 สภาการศึกษาอาร์คันซอพยายามอุทธรณ์ขอเลื่อนการเรียนร่วมชั้นของเด็กผิวดำและเด็กผิวขาวในโรงเรียนระดับมัธยมปลายในอาร์คันซอต่อศาลฎีกา ในเดือนกันยายน 1958 ศาลฎีกาปฏิเสธคำอุทธรณ์ของสภาการศึกษาอาร์คันซอ และประกาศย้ำให้ยุติการแบ่งแยกผิวในโรงเรียนรัฐบาลทุกระดับอย่างรวดเร็วที่สุด โรงเรียนมัธยมปลายในอาร์คันซอต้องยอมปฏิบัติตามคำสั่งศาลฎีกา เด็กผิวดำได้เรียนร่วมชั้นกับเด็กผิวขาวภายใต้การดูแลรักษาความสงบของตำรวจ ผลงานประการที่สามคือประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ในวันที่ 21 เมษายน 1960 ลงนามในกฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1960 (The Civil Rights Act of 1960)⁶⁴ เหตุที่มาของกฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1960 สืบเนื่องมาจากกลุ่มรัฐทางใต้ (มิสซิสซิปปี อะลาบามา จอร์เจีย คาโรไลนาใต้และหลุยส์เซียนา) ปฏิบัติการหลีกเลี่ยงการลงทะเบียนใช้สิทธิลงคะแนนของคนอเมริกันผิวดำ กฎหมายสิทธิพลเมืองปี 1960 กำหนดให้อำนาจรัฐบาลกลางเข้าจัดการในรัฐใดที่มีปัญหาด้วยปฏิบัติการหลีกเลี่ยงการลงทะเบียนใช้สิทธิลงคะแนนของคนอเมริกันผิวดำ

ปฏิบัติการของขบวนการเรียกร้องสิทธิโดยคนอเมริกันผิวดำเพื่อเลิกการแบ่งแยกเหยียดผิวในกลางทศวรรษ 1950 ที่เด่นมีสองเรื่องคือ กรณีนางโรซา พาร์ค และบทบาทของมาร์ติน ลูเธอร์ คิง กรณีโรซา พาร์ค 1955 (The Rosa Parks Case 1955)⁶⁵ เกิดขึ้นในวันที่ 1 ธันวาคม 1955 บนรถโดยสารเล่นในเมืองมอนโกเมอรี (Montgomery) อะลาบามา โดยนางโรซา พาร์ค สตรีอเมริกันผิวดำมีอาชีพเย็บผ้า ขึ้นนั่งในที่นั่งก่อนมาทางหน้ารถในส่วนที่นั่งจัดให้คนอเมริกันผิวขาว (White Only) เมื่อมีผู้โดยสารอเมริกันชายผิวขาวขึ้นมาบนรถโดยสาร นางโรซา พาร์ค ปฏิเสธการให้ที่นั่งแก่ผู้โดยสารอเมริกันชายผิวขาว และไม่ยอมย้ายไปนั่งท้ายรถในส่วนที่นั่งจัดให้แก่คนอเมริกันผิวสี (Colored Only) นางโรซา พาร์ค ถูกจับกุมและปรับในข้อหาละเมิดข้อบังคับขนส่งมวลชนอะลาบามา กรณีนางโรซา พาร์คนำสู่หนึ่งการประท้วงร่วมต่อต้าน (boycott) ของคนอเมริกันผิวดำเริ่มในวันที่ 5 ธันวาคม 1955 โดยไม่ใช้บริการรถโดยสารและดำเนินโจมตีข้อบังคับขนส่งมวลชนอะลาบามา สองสมาคมแห่งชาติเพื่อความก้าวหน้าของชนผิวนำกรณีโรซา พาร์ค เสนอแนะและขอคำพิพากษาจากศาลฎีกา ปลายปี 1956 ศาลฎีกากำหนดให้ยกเลิกข้อบังคับขนส่งมวลชนอะลาบามา เพราะเป็นการแบ่งแยกขัดต่อบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตราที่สิบสี่ สามค็อกเตอร์มาร์ติน ลูเธอร์ คิง จูเนียร์ (Dr. Martin Luther King, Jr.) นำการมีบทบาทต่อต้านการแบ่งแยกเหยียดผิวด้วยสันติวิธีเริ่มด้วยการชักชวนในคนอเมริกันผิวดำร่วมต่อต้านไม่ใช้บริการรถโดยสาร (boycott) ในเมืองมอนโกเมอรี การไปยังที่ทำงานควรใช้วิธีเดินหรือร่วมอาศัยรถเพื่อน อันมีผลทำให้ธุรกิจเดินรถโดยสารในเมืองมอนโกเมอรีขาดรายได้ สองต้นปี 1957 มาร์ติน ลูเธอร์ คิง นำการจัดสภากลุ่มผู้นำคริสเตียนภาคใต้ (The Southern Christian Leadership Council - SCLC) กำหนดแผนปฏิบัติการโดยตรงเพื่อต่อต้านการแบ่งแยกเหยียดผิว และเรียกร้องความเสมอภาคเทียบเท่ากันแก่คนอเมริกันผิวดำ สามสนับสนุนการใช้วิธีคือแฟ่งด้วยการนั่งประท้วง (sit-in movement)⁶⁶ เพื่อรับบริการบริการ นำสู่การเกิดเหตุการณ์ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1960 เมื่อนิสิตอเมริกันผิวดำ 4 คนของวิทยาลัยเกษตรกรรมและเทคโนโลยีคาโรไลนาเหนือ (The North Carolina Agricultural and Technical College) เข้านั่งในที่นั่งส่วนของคนอเมริกันผิวขาว เพื่อรับบริการอาหารกลางวันในห้างสรรพสินค้าวูลเวิร์ธ (Woolworth) เมืองกรีนสโบโร (Greensboro) คาโรไลนาเหนือ พนักงานบริการปฏิเสธให้การบริการและอเมริกันผิวขาวไม่กล้าเข้ามาใช้บริการ นิสิตอเมริกันผิวดำคงนั่งประท้วงจนห้างสรรพสินค้าปิด ในวันที่ 2 กุมภาพันธ์ 1960 นิสิตอเมริกันผิวดำทั้งสี่นำเพื่อนอีก 85 คนปฏิบัติการนั่งประท้วงเช่นเหตุการณ์ในวันที่ 1 กุมภาพันธ์ 1960 ปฏิบัติการนั่งประท้วงเป็นผลเสียอย่างมากแก่ธุรกิจบริการของห้างสรรพสินค้าวูลเวิร์ธ วิธีคือแฟ่งได้ขยายวงกว้างในกลุ่มรัฐทางใต้จากนั่งประท้วง

(sit-ins) ในร้านอาหาร รถโดยสาร ที่พักอาศัย รวมถึงการลงทะเบียนใช้สิทธิลงคะแนน เปลี่ยนเป็นประท้วงเข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนาในโบสถ์ คนอเมริกันผิวขาว (kneel-ins or pray-ins) หรือประท้วงลงว่ายน้ำในสระ คนอเมริกันผิวขาว (wade-ins) ในเดือนเมษายน 1960 ชาวชนอเมริกันผิวดำได้รวมตัวภายใต้ชื่อ คณะกรรมการเพื่อการประสานความร่วมมือในกลุ่มนักเรียนที่ไม่ก่อความวุ่นวาย (The Student Nonviolent Coordinating Committee - SNCC)⁶⁷ มุ่งแก้ปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิวโดยตรงด้วยสันติวิธีและเผชิญหน้า กล่าวได้ว่ากลางปี 1960 SCLC และ SNCC เข้ามีบทบาทเพื่อแก้ปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิวแทนที่ NAACP ผลการดำเนินการคือเพ่งด้วยสันติวิธีและเผชิญหน้าทำให้ในปลายปี 1960 การแบ่งแยกเหยียดผิวในการใช้สาธารณูปโภคของรัฐและการรับบริการในกลุ่มรัฐทางใต้ลดน้อยลงอย่างมาก การจับกุมคุมขังคนอเมริกันผิวดำผู้ประท้วงคงมีเมื่อปฏิบัติการเกินขอบเขต ช่วงทศวรรษ 1960 การประท้วงเพื่อแก้ปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิวทวีความรุนแรงขึ้นรัฐบาลกลางแก้ปัญหาแบ่งแยกเหยียดผิวด้วยการทยอยผ่านกฎหมายสิทธิพลเมือง

10. สหรัฐอเมริกาครบห้าสิบรัฐในปี 1959 โดยในวันที่ 3 มกราคม รับอะลาสกา (Alaska) มีพื้นที่ 586,400 ตารางไมล์เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 49 และในวันที่ 21 สิงหาคม 1959 รับฮาวาย (Hawaii) มีพื้นที่ 6,424 ตารางไมล์ เข้าร่วมเป็นรัฐที่ 50

ผลงานด้านการต่างประเทศของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ ช่วงปี 1953-1961

นโยบายต่างประเทศของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ เน้นสร้างสันติภาพต่อต้านและสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ด้วยนโยบายมุมมองใหม่ (The New Look Policy)⁶⁸ อันหมายถึงลดการขยายกำลังพลในกองกำลังทางบกและกองกำลังทางเรือ เสริมสร้างขีดความสามารถในกองกำลังทางอากาศ และเร่งผลิตอาวุธร้ายแรง (จรวดขีปนาวุธ อาวุธนิวเคลียร์ ระเบิดปรมาณู ระเบิดไฮโดรเจน) แทนการผลิตอาวุธประชิดตัวแบบเดิม เพื่อใช้ทำลาย สกัดกั้นหรือต่อต้านการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ โดยเสียดวงกำลังทหารอเมริกันให้น้อยที่สุด รวมถึงใช้หน่วยข่าวกรองกลาง (CIA) ปฏิบัติการอยู่เบื้องหลังทุกวิกฤตการณ์และแสวงหาแนวทางยุติปัญหาให้เร็วที่สุดอย่างมีประสิทธิภาพ สงครามเย็นช่วงปี 1953-1961 คลายความตึงเครียดลง ผลงานที่ปรากฏเด่น ได้แก่

1. ยุติสงครามเกาหลี (1950-1953) ได้ในวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 ดังได้ทราบมาแล้วว่าสงครามเกาหลีเริ่มในวันที่ 25 มิถุนายน 1950 การรบช่วงเดือนมิถุนายน-กันยายน 1950 กองกำลังเกาหลีเหนือเป็นฝ่ายบุกในดินแดนเกาหลีใต้ การรบช่วงเดือนกันยายน-ตุลาคม 1950 กองกำลังสหประชาชาติเป็นฝ่ายบุกในดินแดนเกาหลีเหนือ การรบช่วงเดือนพฤศจิกายน 1950-มกราคม 1951

กองกำลังจีนคอมมิวนิสต์เข้าช่วยเกาหลีเหนือและรุกขับไล่กองกำลังสหประชาชาติเข้ามาดินแดนเกาหลีใต้ การรบเริ่มจากเดือนกุมภาพันธ์ 1951 กองกำลังสหประชาชาติเริ่มรุกผลักดันกองกำลังเกาหลีเหนือและจีนคอมมิวนิสต์กลับสู่ดินแดนเกาหลีเหนือ การเจรจาเพื่อแสวงหาแนวทางยุติสงครามเริ่มครั้งแรกในวันที่ 10 กรกฎาคม 1951 และล้มเหลวตกลงกันไม่ได้ ไอเซนฮาวร์ระหว่างการหาเสียงในเดือนตุลาคม 1952 สัญญาจะแสวงหาแนวทางยุติสงครามเกาหลี ผลคือในวันที่ 29 พฤศจิกายน 1952 ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์เดินทางไปเกาหลีใต้ตรวจสอบสถานการณ์กองกำลังสหประชาชาติและตรวจเยี่ยมกองกำลังแนวหน้าเขตอันตรายอย่างเป็นทางการใช้เวลาสามวัน การเจรจาเพื่อแสวงหาแนวทางยุติสงครามมีขึ้นเป็นช่วง ๆ นำสู่การยุติสงครามเกาหลีในวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 เมื่อตัวแทนกองกำลังสหประชาชาติและตัวแทนเกาหลีเหนือลงนามในข้อตกลงสงบศึกชั่วคราวปี 1953 (Armistice Agreement of 1953) ทั้งนี้ในเวลาต่อมาไม่มีการลงนามในสนธิสัญญาสันติภาพถาวรระหว่างเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้แต่อย่างใด เหตุนำมาซึ่งการยุติสงครามเกาหลีได้เพราะประการแรกเริ่มด้วยการเสียชีวิตของโจเซฟ สตาลินที่มอสโคว์ในวันที่ 5 มีนาคม 1953 นิกิต้า เอส. ครุสชอฟ (Nikita S. Khrushchev) ในช่วงแรกของการสืบทอดการเป็นผู้นำรัสเซียมีนโยบายเป็นมิตรกับสหรัฐอเมริกาและโลกเสรี ประการที่สองจีนคอมมิวนิสต์ในปี 1953 เลิกให้การสนับสนุนเกาหลีเหนือด้วยเกรงสหรัฐอเมริกาอาจทิ้งระเบิดในแมนจูเรียหากสงครามเกาหลียังยืดเยื้อ ประการที่สามการรบในปี 1953 กองกำลังทั้งสองฝ่ายตรึงกันอยู่ที่พรมแดน และการรบไม่สามารถชี้ขาดได้ว่าฝ่ายใดชนะหรือแพ้ เป็นผลให้เกาหลีเหนือเองต้องการและยินดียุติสงครามในวันที่ 27 กรกฎาคม 1953 มีการลงนามร่วมกันในข้อตกลงสงบศึกชั่วคราวปี 1953 (The Armistice Agreement of 1953)⁶⁹ กำหนดหนึ่งแบ่งดินแดนเกาหลีออกเป็นสองประเทศคือเกาหลีเหนือและเกาหลีใต้ สองกำหนดเขตปลอดทหาร (neutral zone) กว้าง 2.5 ไมล์ ระหว่างประเทศทั้งสอง สามจัดตั้งคณะกรรมการจากชาติที่เป็นกลางเข้าดูแลในเรื่องการแลกเปลี่ยนเชลยศึกและบริหารจัดการให้ทั้งสองฝ่ายปฏิบัติตามข้อตกลง สงครามเกาหลีได้ชื่อว่าเป็นส่วนหนึ่งในสงครามที่มีการสูญเสียมากที่สุด⁷⁰ กล่าวคือ กองกำลังอเมริกันและกองกำลังสหประชาชาติ 39,000 คน เสียชีวิตเพราะสงครามหรือถูกฆ่าช่วงเป็นเชลย กองกำลังเกาหลีใต้ 70,000 คน เสียชีวิตเพราะสงครามหรือถูกฆ่าช่วงเป็นเชลย พลเรือนเกาหลีใต้ 500,000 คน เสียชีวิตเพราะสงคราม โรคระบาด และอดอยาก กองกำลังเกาหลีเหนือและจีนคอมมิวนิสต์ 1,600,000 คน เสียชีวิตเพราะสงคราม โรคระบาดและสูญหาย และมีการนำเฮลิคอปเตอร์ (helicopter) มาใช้ครั้งแรกในสงครามเกาหลีเพื่อการลำเลียงเสบียงชนกองกำลัง และลำเลียงทหารผู้บาดเจ็บออกจากสมรภูมิรบ ในวันที่ 1 สิงหาคม 1953

ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ได้ลงนามในกฎหมายบรรเทาทุกข์ผู้ลี้ภัยปี 1953 (The Refugee Relief Act of 1953)⁷¹ กำหนดเปิดรับการอพยพเข้าอาศัยในสหรัฐอเมริกาของผู้ลี้ภัยอื่นเนื่องมาจากการถูกคอมมิวนิสต์ก้าวร้าวรุกราน ในช่วงสามปี (1953-1956) จำนวน 214,000 คนโดยยึดสัดส่วนตามเกณฑ์ปกติของระบบจำกัดจำนวนผู้อพยพเข้าสหรัฐอเมริกาของประเทศนั้น ๆ สรุปได้ว่าสงครามเกาหลี 1950-1953 เป็นการแสดงแสนยานุภาพของกำลังจีนคอมมิวนิสต์ต่อสู้กับโลกเสรี (กองกำลังสหประชาชาติเป็นครั้งแรก จีนคอมมิวนิสต์ส่งกองกำลังเข้าช่วยเหลือเกาหลีเหนือ รัสเซียช่วยด้านอาวุธยุทธปัจจัยแก่เกาหลีเหนือ กองกำลังสหประชาชาติคือทหารจาก 16 ประเทศ สหรัฐอเมริกาเป็นหลักด้านกองกำลัง ยุทธปัจจัยและเสบียง ด้วยความหวาดกลัวการคุกคามก้าวร้าวของคอมมิวนิสต์ สหรัฐอเมริกายอมสิ้นเปลืองเงินจำนวนมากเร่งผลิตอาวุธร้ายแรง ปฏิบัติการสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในเอเชียด้วยการให้สัญญาจะปกป้องเกาหลีได้และจีนชาติจากการถูกคุกคามของจีนคอมมิวนิสต์ รวมถึงจะให้ความช่วยเหลือเพื่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของสองชาติให้ดีขึ้นในอนาคต สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนเป็นการลับในสงครามอินโดจีนรวมถึงกำหนดมาตรการปิดล้อมการขยายอิทธิพลของลัทธิคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และสหรัฐอเมริกาต้องเข้าร่วมในสงครามเวียดนามในเวลาต่อมา

2. บทบาทของสหรัฐอเมริกาในสงครามอินโดจีน (The Indochina War 1946-1954) คาบสมุทรอินโดจีนหรืออินโดจีนฝรั่งเศส (French Indochina) เป็นดินแดนอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของประเทศไทย อดีตเคยเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศส ปัจจุบันเป็นที่ตั้งของประเทศเวียดนาม ลาวและกัมพูชา อิทธิพลชาติตะวันตกเข้าเวียดนามเริ่มด้วยหมอสอนศาสนา (missionaries) ชาวฝรั่งเศสในนิกายโรมันคาทอลิกนำคริสต์ศาสนาเข้าเผยแผ่ในเวียดนามเริ่มในต้นคริสต์ศตวรรษที่ 17 มีชาวเวียดนามจำนวนมากเป็นคริสต์ศาสนิกชน รัฐบาลเวียดนามไม่พอใจทำการปราบปรามหมอสอนศาสนาชาวฝรั่งเศสเริ่มในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 17 สร้างความไม่พอใจแก่รัฐบาลฝรั่งเศส กลางคริสต์ศตวรรษที่ 19 (1850) ยุคล่าอาณานิคมใหม่เริ่มขึ้น รัฐบาลฝรั่งเศสต้องการยึดครองเวียดนามเพื่อให้เป็นทางสู่จีนเพื่อการค้าขาย เป็นผลให้ในปี 1858 กองกำลังฝรั่งเศสเริ่มเข้ายึดพื้นที่ตอนใต้ของเวียดนาม อ้างเพื่อปกป้องคุ้มครองหมอสอนศาสนาชาวฝรั่งเศสจากการถูกฆ่าโดยเจ้าหน้าที่เวียดนาม ในปี 1861 กองกำลังฝรั่งเศสยึดไซ่ง่อน (Saigon) ได้ ในปี 1883 กองกำลังฝรั่งเศสยึดพื้นที่ตอนเหนือของเวียดนามได้ และบังคับให้รัฐบาลเวียดนามยกดินแดนเวียดนามทั้งหมดแก่ฝรั่งเศส เป็นผลให้เวียดนามเป็นอาณานิคมของฝรั่งเศสนับจากปี 1883 ฝรั่งเศสแบ่งดินแดนเวียดนามออกเป็นสามส่วนคือ ในส่วนตอนเหนือของเวียดนามเรียกตังเกี๋ย (Tonkin-Northern Vietnam) ในส่วน

ตอนกลางของเวียดนามเรียกอันนัม (Annam-Central Vietnam) ในส่วนตอนใต้ของเวียดนามเรียกโคชินไชนา (Cochin China-Southern Vietnam) ฝรั่งเศสยึดหลักการปกครองแบ่งแยกดินแดนและปกครองแยกจากกันรวมถึงมีอำนาจปกครองในดินแดนกัมพูชาและลาวด้วย ชาวเวียดนามไม่พอใจและไม่ต้องการอยู่ภายใต้การปกครองของฝรั่งเศสเพราะฝรั่งเศสเข้ามีบทบาททางสังคมด้านการดำเนินชีวิต ภาษา ศาสนาและการศึกษา ด้านเศรษฐกิจฝรั่งเศสมุ่งกอบโกยผลประโยชน์จากเวียดนามและด้านการเมืองฝรั่งเศสเข้าปกครองมีอำนาจทางการเมืองเหนือชาวเวียดนาม การต่อต้านของชาวเวียดนามถูกฝรั่งเศสปราบปรามได้ทุกครั้ง ในสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945) ในวันที่ 22 มิถุนายน 1940 ฝรั่งเศสยอมจำนนต่อเยอรมนี ญี่ปุ่น พันธมิตรของเยอรมนีเคลื่อนกองกำลังญี่ปุ่นเข้ายึดดินแดนอินโดจีนฝรั่งเศส ทั้งนี้ญี่ปุ่นยอมให้เจ้าหน้าที่ฝรั่งเศสคงอยู่ได้ในเวียดนามแต่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งของญี่ปุ่น ในปี 1941 โฮจิมิน (Ho Chi Minh) รับการถ่ายทอดลัทธิคอมมิวนิสต์จากรัสเซีย ชื่นชอบในลัทธิคอมมิวนิสต์และลัทธิชาตินิยม (ต้องการกอบกู้เอกราชแก่เวียดนาม) นำการจัดตั้งสันนิบาตปฏิบัติเพื่อเอกราชของเวียดนามหรือเวียดนาม (The Revolutionary League for Independence of Vietnam or Vietminh) ปฏิบัติการของเวียดนามหรือขบวนการเวียดนาม (Vietminh Movement) ปฏิบัติการช่วงปี 1941-1945 เพื่อต่อต้านโจมตีญี่ปุ่น ด้วยการสู้รบแบบกองโจร (guerrilla warfare) และให้ความช่วยเหลือเป็นอย่างดีแก่กองกำลังอเมริกันหน่วยการยุทธปัจจัย (The American Office of Strategic Services - OSS) ที่ปฏิบัติการในสมรภูมิอินโดจีน ด้วยหวังว่าเมื่อสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 สหรัฐอเมริกาหนึ่งในชาติผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตรจะช่วยให้เวียดนามได้รับเอกราช ปัญหาดินแดนเวียดนามที่ญี่ปุ่นเข้ายึดครองแทนฝรั่งเศสเป็นเรื่องหนึ่งที่มีการถกเถียงกันในการประชุมพ็อทสดัมปี 1945 (The Potsdam Conference of 1945) ระหว่างวันที่ 17 กรกฎาคม - 2 สิงหาคม 1945 มีการลงมติกำหนดจัดการแก้ปัญหาเวียดนามแทนฝรั่งเศสโดยให้แบ่งดินแดนเวียดนามด้วยเส้น 17 องศาเหนือ เมื่อญี่ปุ่นยอมจำนนให้จีนเข้าปลดอาวุธญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเวียดนามเหนือเส้น 17 องศาเหนือ (จีนคอมมิวนิสต์ยึดแผ่นดินใหญ่จีนในปี 1949) ให้อังกฤษเข้าปลดอาวุธญี่ปุ่นและดูแลรักษาความสงบในดินแดนเวียดนามใต้เส้น 17 องศาเหนือ ทันทีที่ญี่ปุ่นยอมจำนนต่อกองกำลังสัมพันธมิตรในวันที่ 10 สิงหาคม 1945 โฮจิมินนำกองกำลังเวียดนามเข้ายึดครองดินแดนส่วนตอนเหนือของเวียดนามและในวันที่ 2 กันยายน 1945 ประกาศจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม (The Democratic Republic of Vietnam - DRV) มีกรุงฮานอย (Hanoi) เป็นเมืองหลวง โฮจิมินนำการจัดตั้งรัฐบาลคอมมิวนิสต์ภายใต้การควบคุมของเวียดนามและได้รับการสนับสนุนร่วมด้วยจากชาวเวียดนามผู้รักชาติที่ไม่ใช่

คอมมิวนิสต์และปฏิเสธการนำเวียดนามกลับเป็นอาณานิคมฝรั่งเศส รัสเซียสนับสนุนการจัดตั้งประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม สหรัฐอเมริกาไม่สนับสนุนการกระทำของโฮจิมินในวันที่ 2 กันยายน 1945 ด้วยเกรงการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์จากเวียดนามสู่อินโดจีนทั้งหมด และเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องดำเนินนโยบายสกัดกั้นการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์จากเวียดนาม⁷² ด้วยสาเหตุประการแรกคือ เวียดนามเป็นของฝรั่งเศส พันธมิตรที่สำคัญยิ่งของสหรัฐอเมริกาในกองกำลังนาโต้ สองเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นแหล่งทรัพยากรธรรมชาติใหญ่สุดแห่งหนึ่งของโลก (ยางพาราและข้าว) สามเวียดนามเป็นจุดยุทธศาสตร์กั้นการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์สู่ญี่ปุ่นและฟิลิปปินส์ ในทางปฏิบัติสหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนเงินและอังกฤษปฏิบัติตามมติการประชุมพหุทศดัมปี 1945 ขณะเดียวกันโฮจิมินยอมให้กองกำลังจีนและกองกำลังอังกฤษปฏิบัติตามมติการประชุมพหุทศดัมปี 1945 ด้วยหวังสหรัฐอเมริกาจะดำเนินการให้ฝรั่งเศสปลดปล่อยเวียดนามในอนาคต กองกำลังอังกฤษนำการปฏิบัติการในดินแดนเวียดนามได้เส้น 17 องศาเหนือและถอนออกทันทีให้กองกำลังฝรั่งเศสเคลื่อนเข้าจัดการต่อผลคือปลายปี 1946 ฝรั่งเศสเจรจากับจีนเพื่อการเข้ายึดพื้นที่ในส่วนเวียดนามตอนเหนือโดยฝรั่งเศสยอมถอนสิทธิสภาพนอกอาณาเขตในเขตยึดครองของฝรั่งเศสในดินแดนจีนและในเดือนสิงหาคม 1946 กองกำลังจีนเคลื่อนออกจากพื้นที่ในส่วนเวียดนามตอนเหนือให้กองกำลังฝรั่งเศสเคลื่อนเข้ามาแทนที่ กองกำลังฝรั่งเศสยึดฮานอยได้ โฮจิมินและขบวนการเวียดมินไม่ยอมรับการกลับมามีอำนาจของฝรั่งเศสเหนือดินแดนเวียดนามความสัมพันธ์ระหว่างฝรั่งเศสและเวียดมินเลวร้ายลงเป็นลำดับ และในวันที่ 19 ธันวาคม 1946 กองกำลังเวียดมินบุกโจมตีกองกำลังฝรั่งเศสที่กรุงฮานอย ถือเป็นการเริ่มต้นของสงครามอินโดจีนหรือสงครามเวียดมิน 19 ธันวาคม 1946 - 7 พฤษภาคม 1954 (The Indochina War of The Vietminh War 1946)⁷³ สงครามอินโดจีนเป็นการสู้รบกันระหว่างกองกำลังฝรั่งเศสกับพวกลาวและเวียดนามชาตินิยม (Vietnamese Nationalist) ฝ่ายหนึ่งมีศูนย์บัญชาการที่ไซ่ง่อนในดินแดนตอนใต้ของเวียดนามกับกองกำลังเวียดมินภายใต้การนำของโฮจิมินอีกฝ่ายหนึ่ง มีศูนย์บัญชาการในดินแดนตอนเหนือของเวียดนาม สาเหตุแห่งสงครามเพราะเวียดมินภายใต้การนำของโฮจิมินไม่ยอมรับและด้านการกลับมามีอำนาจของฝรั่งเศสในดินแดนเวียดนาม สหรัฐอเมริกาและอังกฤษสนับสนุนฝรั่งเศสด้านยุทธปัจจัย ส่วนรัสเซียและรัฐบาลจีนคอมมิวนิสต์ (ตั้งในปี 1949) ให้การสนับสนุนเวียดมิน เวียดมินสู้รบแบบกองโจร เป้าหมายการสู้รบคือ เอกราชของเวียดนาม กลางปี 1949 ฝรั่งเศสสนับสนุนจัดตั้งรัฐแห่งเวียดนาม (The State of Vietnam) ในดินแดนตอนใต้ของเวียดนาม ภายใต้การนำของจักรพรรดิเบ่าไค่ (Bao Dai) มีกรุงไซ่ง่อนเป็นศูนย์กลางการปกครอง

ครอง เวียดนามชาตินิยมสนับสนุนจักรพรรดิเบาได้เพราะไม่ต้องการให้คอมมิวนิสต์ยึดครองเวียดนาม กลุ่มชาติตะวันตกพันธมิตรฝรั่งเศส (รวมทั้งสหรัฐอเมริกา) ให้การสนับสนุนในรัฐบาลภายใต้การนำของจักรพรรดิเบาได้ด้วย กลุ่มชาติคอมมิวนิสต์ (รวมทั้งรัสเซีย) คงให้การสนับสนุนรัฐบาลสาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนามของโฮจิมิน (ตั้งขึ้นในวันที่ 2 กันยายน 1945) แต่ถูกล้มล้างในปลายปี 1946 รัฐบาลทั้งสองฝ่ายต่างอ้างเป็นรัฐบาลที่ถูกต้องของเวียดนาม ในปี 1953 เวียดนามเริ่มเข้ายึดครองพื้นที่เกษตรกรรมตอนเหนือของเวียดนาม และให้ชาวนาผลิตข้าวเลี้ยงกองกำลังเวียดมิน จากปฏิบัติการสู้รบกองกำลังเวียดมินเป็นฝ่ายรุก กองกำลังเวียดนามภายใต้การนำของจักรพรรดิเบาได้และฝรั่งเศสเป็นฝ่ายถอยการเจรจาเตรียมการยุติสงครามอินโดจีนเริ่มขึ้นในเดือนเมษายน 1954 ที่กรุงเจนีวาโดยตัวแทนเก้าชาติ คือ ฝรั่งเศส อังกฤษ รัสเซีย สหรัฐอเมริกา รัฐแห่งเวียดนาม สาธารณรัฐประชาธิปไตยเวียดนาม ลาว กัมพูชา และสาธารณรัฐประชาชนจีน เข้าร่วมประชุมปรึกษาหารือกัน สงครามอินโดจีนยุติในวันที่ 7 พฤษภาคม 1954 เมื่อกองกำลังเวียดมินชนะ กองกำลังฝรั่งเศส 12,000 คน ในการรบที่เดียนเบียนฟู (Dien Bien Phu) การปราชัยของฝรั่งเศสที่เดียนเบียนฟูเป็นการสิ้นสุดยุคอาณานิคม ฝรั่งเศสในอินโดจีน (1883-1954) เวียดนามชนะเท่ากับโลกคอมมิวนิสต์ (รัสเซีย) ชนะ ฝรั่งเศสแพ้เท่ากับโลกเสรี (สหรัฐอเมริกา) แพ้ ในปี 1954 สหรัฐอเมริกาเสียเงิน⁷⁴ กว่า \$2000 ล้านเป็นค่ายุทธปัจจัยหนุนฝรั่งเศสในสงครามอินโดจีน อีก \$703 ล้านเพื่อการช่วยเหลือฟื้นฟูด้านเศรษฐกิจและเทคโนโลยีในเวียดนาม รวมคิดเป็น 80 % ของค่าใช้จ่ายทั้งหมดในสงครามอินโดจีน และลัทธิคอมมิวนิสต์แพร่ขยายครอบคลุมคาบสมุทรอินโดจีนได้ ในเวลาต่อมา สิ้นสงครามอินโดจีนในวันที่ 7 พฤษภาคม 1954) นำสู่การประชุมที่กรุงเจนีวาปี 1954 (The Geneva Conference 1954) ระหว่างวันที่ 20-21 กรกฎาคม 1954 ตัวแทนเก้าชาติเช่นเคยร่วมประชุมครั้งเดือนเมษายน 1954 ร่วมกำหนดข้อตกลงเจนีวาปี 1954 (The Geneva Accords or The Geneva Agreement of 1954)⁷⁵ กำหนดจัดการดินแดนอินโดจีนคือหนึ่งในลาวและกัมพูชาให้ยุติการสู้รบ ถอนทหารฝรั่งเศสและเวียดมินออกจากพื้นที่ จัดตั้งรัฐบาลและให้มวลประเทศทั้งหลายในโลกยอมรับในเอกราช และความเป็นกลางของลาวและกัมพูชา สองในเวียดนามให้ยุติการสู้รบกำหนดเส้นแบ่งดินแดนเวียดนามอย่างเป็นทางการชั่วคราวที่เส้นขนาน 17° เหนือ เวียดนามภายใต้การนำของโฮจิมินถือครองดินแดนเวียดนามเหนือเส้นขนาน 17° เหนือเรียกเวียดนามเหนือ มีกรุงฮานอยเป็นศูนย์กลางการปกครอง รัฐแห่งเวียดนามภายใต้การนำของจักรพรรดิเบาได้ถือครองดินแดนเวียดนามใต้เส้นขนาน 17° เหนือเรียกเวียดนามใต้ มีกรุงไซ่ง่อนเป็นศูนย์กลางการปกครอง และกำหนดจัดการเลือกตั้งในเดือนกรกฎาคม 1956 ในดินแดนเวียดนามเพื่อการรวมดินแดนนำสู่

การจัดตั้งรัฐบาลและการมีเอกราชที่สมบูรณ์ในอนาคต สามกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการประกอบ ด้วยตัวแทนจากแคนาดา โปแลนด์และอินเดียเพื่อควบคุมดูแลให้รัฐบาลเวียดนามทั้งสองปฏิบัติตาม ข้อตกลงทุกประการ สหรัฐอเมริกาและรัฐแห่งเวียดนามไม่เห็นด้วยกับการกำหนดการเลือกตั้งใน เดือนกรกฎาคม 1956 เพราะเกรงว่าเวียดนามจะชนะความเสี่ยงข้างมากในรัฐสภา ลัทธิคอมมิวนิสต์จะ แผ่ขยายทั่วดินแดนเวียดนาม และจะนำเวียดนามสู่การเป็นสมาชิกโลกคอมมิวนิสต์หรือโลกตะวันออก ภายใต้ข้อตกลงเจนีวาปี 1954 ในเวียดนามได้จักรพรรดิเบ่าได้แต่งตั้งให้โงดินเดียม (Ngo Dinh Diem) เป็นนายกรัฐมนตรี และสหรัฐอเมริกาเริ่มจัดส่งคณะที่ปรึกษาอเมริกันทั้งฝ่ายพลเรือน และทหารเข้าช่วยพัฒนาเวียดนามได้

3. ข้อตกลงเจนีวาปี 1954 นำสู่การเกิดสงครามเวียดนาม 1957-30 เมษายน 1975 (The Vietnam War) ในปี 1954 ภายใต้ข้อตกลงเจนีวาปี 1954 จักรพรรดิเบ่าได้นำการปกครองในเวียดนามใต้แต่งตั้งให้โงดินเดียม (Ngo Dinh Diem) เป็นนายกรัฐมนตรี ในปี 1955 เวียดนามใต้หรือรัฐ แห่งเวียดนามเปลี่ยนชื่อประเทศใหม่ว่าสาธารณรัฐเวียดนาม (The Republic of Vietnam) และ เปลี่ยนการปกครองเป็นสาธารณรัฐมีโงดินเดียมเป็นประธานาธิบดี นำการบริหารประเทศช่วงปี 1955-1963 สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนประธานาธิบดีโงดินเดียม ภายใต้การปกครองของโงดินเดียมมีการทุจริตในวงการเมือง ยึดมั่นในระบบพวกพ้อง ที่ดินส่วนใหญ่เป็นของคนรวย ชาวเวียดนามส่วนใหญ่ยากจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกษตรกรไม่มีดินแดนเป็นของตนเองในการทำเกษตรกรรม การปฏิรูปเศรษฐกิจและสังคมมีน้อยมาก และโงดินเดียมไม่ปฏิบัติตามข้อตกลงเจนีวาปี 1954 ใน ประเด็นปฏิเสธจัดการเลือกตั้งในเวียดนามใต้ในเดือนกรกฎาคม 1956 (เพราะมั่นใจว่าสหรัฐอเมริกา ให้การสนับสนุนในท่าทีครั้งนี้) อันมีผลทำให้เวียดนามในเวียดนามใต้ซึ่งไม่ศรัทธาในโงดินเดียมอยู่ แล้วไม่พอใจ ในปี 1957 เวียดนามในเวียดนามใต้ประกาศตนเป็นศัตรูกับรัฐบาลโงดินเดียมภายใต้ ชื่อว่าเวียดกง (Viet Cong) รวมตัวจัดตั้งแนวร่วมปลดแอกแห่งชาติ (The National Liberation Front) มุ่งปฏิบัติการปฏิวัติโค่นล้มอำนาจรัฐบาลโงดินเดียม ปฏิบัติการสู้รบแบบกองโจร เวียดนาม เหนือภายใต้การนำของโฮจิมินห์ให้การสนับสนุนยุทธปัจจัยแก่เวียดกงด้วยเส้นทางจากเวียดนาม เหนือผ่านลาวและกัมพูชาสู่เวียดนามใต้ เรียกเส้นทางนี้ว่าเส้นทางโฮจิมินห์ (The Ho Chi Minh Trail) อันถือเป็นการเริ่มต้นสงครามเวียดนาม สงครามเวียดนามเริ่มจากสงครามกลางเมือง (The Civil War) โดยชาวเวียดนามสองกลุ่มเพื่อการตัดสินใจการมีรูปแบบรัฐบาลปกครองประเทศ จาก สงครามกลางเมืองพัฒนาเป็นข้อขัดแย้งระหว่างประเทศถึงสหรัฐอเมริกาให้ต้องเข้าร่วม สงครามเป็นเวลายาวนาน พวกเวียดนามและเวียดกงเรียกสงครามเวียดนาม (The Vietnam War

1957-1975) ว่าสงครามเพื่อการปลดแอกชาติ (A War of National Liberation) อันหมายถึงเวียดนามเหนือต้องการยุติการสนับสนุนของสหรัฐอเมริกาที่ให้แก่เวียดนามใต้และรวมเวียดนามเหนือและเวียดนามใต้เป็นชาติเดียวกัน ในสงครามเวียดนามครั้งนี้จีนและรัสเซียให้การสนับสนุนด้านยุทธปัจจัยเท่านั้นแก่เวียดนามเหนือที่ให้แก่เวียดกง สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนเวียดนามใต้⁷⁶ เริ่มด้วยการจัดส่งผู้เชี่ยวชาญอเมริกันทั้งฝ่ายพลเรือนและฝ่ายทหารจำนวน 675 คนให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลเวียดนามใต้และยุทธปัจจัยช่วงปี 1955-1961 มีมูลค่าปีละ \$2000 ล้าน ด้วยเกรงกลัวต่อการขยายลัทธิคอมมิวนิสต์จากเวียดนามสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้

4. สหรัฐอเมริกาปกป้องการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ด้วยองค์การสนธิสัญญาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือซีโต้ ปี 1954 คอมมิวนิสต์ประสบความสำเร็จในการขยายอิทธิพลอย่างมากในเอเชียกล่าวคือ ในปี 1949 จีนคอมมิวนิสต์ยึดครองแผ่นดินใหญ่จีนได้ ในสงครามเกาหลี (1950-1953) จีนคอมมิวนิสต์เข้าช่วยเกาหลีเหนืออย่างเปิดเผยในวันที่ 25 ตุลาคม 1950 ในสงครามอินโดจีน (1946-1954) รัสเซียและจีนคอมมิวนิสต์หนุนเวียดนามด้านการกลับมีอำนาจของฝรั่งเศสในอินโดจีน ผลการสู้รบคือ ในวันที่ 7 พฤษภาคม 1954 กองกำลังฝรั่งเศสพ่ายแพ้กองกำลังเวียดนามของโฮจิมินห์ที่เดียนเบียนฟู สหรัฐอเมริกาเกรงการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์จากอินโดจีนสู่เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ นำการหาทางสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ด้วยองค์การสนธิสัญญาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ปี 1954 (The Southeast Asia Treaty Organization of 1954)⁷⁷ การจัดตั้งเริ่มด้วยในวันที่ 8 กันยายน 1954 ในการประชุมที่กรุงมานิลา ฟิลิปปินส์ พันธมิตรแปดชาติคือสหรัฐอเมริกา ฝรั่งเศส อังกฤษ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ ไทย ปากีสถาน และฟิลิปปินส์ ร่วมกันลงนามในสนธิสัญญาป้องกันร่วมกันในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ 1954 (The Southeast Asia Collective Defense Treaty of 1954) กำหนดร่วมกันจัดตั้งองค์การสนธิสัญญาเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรือซีโต้ (The Southeast Asia Treaty Organization - SEATO) จุดมุ่งหมายของซีโต้คือชาติสมาชิกเป็นพันธมิตรกับทางกองกำลังทหารให้มีความสำคัญเพื่อการคงความมั่นคงทางการเมืองและต่อต้านการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ซีโต้ปฏิบัติงานเริ่มจาก 8 กันยายน 1954 ถึง 30 มิถุนายน 1977 จุดอ่อนของซีโต้พอสรุปได้คือ ประการที่หนึ่ง ซีโต้ไม่มีกองกำลังร่วมเช่นนาโต้ ในกรอบยุทธการยุทธวิธีของสมาชิกกรอบคชชของสมาชิกใหญ่ของกองกำลังร่วมและทางอ้อมในกรอบของกำลังทางบกประเทศสมาชิกรับผิดชอบ ประการที่สองคือสามชาติใหญ่ในเอเชีย ได้แก่ อินเดีย อินโดนีเซีย และญี่ปุ่นไม่เป็นสมาชิกซีโต้ กองกำลังชาติสมาชิกซีโต้ในเอเชีย ได้แก่ ไทย ฟิลิปปินส์

และปากีสถานไม่อาจต้านทานกองกำลังคอมมิวนิสต์ถ้าเข้ารุกรานในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ ประการที่สามอังกฤษและฝรั่งเศสไม่ให้ความสำคัญและไม่ให้ความร่วมมือเท่าที่ควรแก่ซีโต้เพราะ ในกลางคริสต์ศตวรรษที่ 20 ทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสปลดปล่อยอาณานิคมในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ไม่มีส่วนได้ส่วนเสียในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อีกต่อไป มุ่งทำการค้าขายและเป็นมิตรกับจีนคอมมิวนิสต์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝรั่งเศสมุ่งให้ความสนใจเพื่อการค้นคว้าผลิตปรมาณู (ระเบิดปรมาณูสหรัฐอเมริกา คิดได้ในปี 1945 รัสเซียคิดได้ในปี 1949 อังกฤษคิดได้ในปี 1952 และฝรั่งเศสคิดได้ในปี 1960) ประการที่สี่ปากีสถานเข้าเป็นสมาชิกซีโต้เพื่อหาพวกสร้างคุลย์อำนาจกับอินเดียเท่านั้น เพราะปากีสถานมีกรณีพิพาทเรื่องแคว้นแคชเมียร์กับอินเดีย ปากีสถานถอนการเป็นสมาชิกซีโต้ในปี 1968 ประการที่ห้าในสงครามเวียดนาม (1957-1975) สมาชิกซีโต้สี่ชาติเท่านั้น (ไทย สหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์) ที่มีส่วนส่งกองกำลังร่วมรบด้านกองกำลังเวียดนามใต้ ประการที่หก ในปี 1975 ฝรั่งเศสเลิกให้การสนับสนุนด้านการเงินแก่ซีโต้ บทบาทซีโต้ยุติในวันที่ 30 มิถุนายน 1977 เริ่มจากในปี 1967 มีการจัดตั้งสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียน (The Association of Southeast Asia Nations or ASEAN) โดยกลุ่มประเทศในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ห้าชาติคือ ไทย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ อินโดนีเซีย และสิงคโปร์ร่วมมือกันส่งเสริม ความเจริญความก้าวหน้าทางเศรษฐกิจและสร้างพลังต่อรองในเวทีการเมืองระหว่างประเทศ สอง ในปี 1972 ประธานาธิบดีนิกสันเยือนจีนแผ่นดินใหญ่เสริมสร้างความรู้สึกที่ดีระหว่างสหรัฐอเมริกา กับจีนคอมมิวนิสต์ และสาม ในปี 1975 ยุติสงครามเวียดนามและเวียดนามรวมชาติ

5. สหรัฐอเมริกาก็บวักฤดูกาลตะวันออกกลาง ดินแดนตะวันออกกลาง (Middle East) คือดินแดนส่วนทางตะวันตกเฉียงใต้ของเอเชีย เป็นดินแดนกลางสามทวีปคือเอเชีย ยุโรป และแอฟริกา เป็นแหล่งอารยธรรมเริ่มแรกของโลก เป็นแหล่งน้ำมันดิบของโลก มีคลองสุเอซ (Suez Canal) เชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดง มีช่องแคบบอสฟอรัส (Bosporus) และคา ดานเนลส์ (Dadanalles) เชื่อมทะเลดำกับทะเลเมดิเตอร์เรเนียน เป็นเวทีช่วงชิงอำนาจกันระหว่าง สหรัฐอเมริกากับรัสเซีย และเป็นเวทีต่อสู้กันระหว่างอาหรับและยิว ประชากรของตะวันออกกลาง มีสามกลุ่มใหญ่คือเตอร์ก (Turk) ในตุรกี ยิว (Jew) ในอิสราเอลและอาหรับ (Arab) เป็นประชากร ส่วนใหญ่ของตะวันออกกลาง และตะวันออกกลางเป็นแหล่งกำเนิดศาสนาหลักของโลกสองศาสนา คือ ศาสนาคริสต์ในสังคมฮีบรู (Hebrew) หรือยิว ในดินแดนปาเลสไตน์ และศาสนาอิสลามใน สังคมอาหรับ ในคาบสมุทรอารเบีย

5.1 ปาเลสไตน์เป็นดินแดนส่วนหนึ่งของตะวันออกกลาง ปัจจุบันพื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ตั้งของประเทศอิสราเอล เมื่อ 1900 ปีก่อนคริสตกาลกลุ่มชนอิบรุษอพยพจากเมโสโปเตเมีย (Mesopotemia) ปัจจุบันคืออิรัก เข้าตั้งมั่นในดินแดนปาเลสไตน์ อิบรุษหรือยิวมีความเจริญด้านขนบธรรมเนียมประเพณี ศาสนา สังคม เศรษฐกิจและการเมืองมีกรุงเยรูซาเล็ม (Jerusalem) เป็นเมืองหลวง นับจากปี 721 ก่อนคริสตกาลเป็นต้นมาดินแดนปาเลสไตน์ต้องตกอยู่ภายใต้การยึดครองของกลุ่มชนชาติกรบได้แก่ อัสซีเรียน (Assyrian) แคลเดียน (Chaldean) เปอร์เซีย (Persian) กรีก (Greece) และโรมัน (Roman) ในศตวรรษที่หนึ่งในคริสตกาลศาสนาคริสต์กำเนิดขึ้นในสังคมยิวขณะยิวอยู่ภายใต้การปกครองของโรมัน คริสเตียนคือผู้ที่นับถือศาสนาคริสต์ เพราะโรมันกดขี่ข่มเหงเป็นผลให้ยิวเริ่มอพยพออกจากปาเลสไตน์สู่ยุโรป ต้นคริสต์ศตวรรษที่เจ็ด (610) ศาสนาอิสลามกำเนิดขึ้นในสังคมอาหรับในคาบสมุทรอาระเบีย มุสลิมคือผู้นับถือศาสนาอิสลาม อาหรับส่วนใหญ่เป็นมุสลิม ด้วยศรัทธาในองค์อัลลอห์เจ้า (Allah) นำสู่การก่อตั้งจักรวรรดิมุสลิมและกองกำลังมุสลิมสามารถเข้ายึดครองพื้นที่ส่วนใหญ่ของตะวันออกกลางรวมถึงปาเลสไตน์ มุสลิมยอมให้ยิวที่คงเหลืออยู่ในปาเลสไตน์ประกอบพิธีกรรมในศาสนาคริสต์ ต้นคริสต์ศตวรรษที่สิบหก (1517) ออตโตมาน เฮอร์ก (Ottoman Turk) เป็นมุสลิมเข้ายึดครองปาเลสไตน์ขณะประชากรส่วนใหญ่ของปาเลสไตน์เป็นอาหรับและยิวเป็นชนกลุ่มน้อย ปาเลสไตน์ช่วงภายใต้การปกครองของออตโตมาน เฮอร์กนี้ยิวจากยุโรปเริ่มการอพยพกลับสู่ปาเลสไตน์นิยมนำเข้าตั้งมั่นในกรุงเยรูซาเล็ม กล่าวได้ว่าในปี 1880 มียิวในปาเลสไตน์ประมาณ 24,000 คน

5.2 ความขัดแย้งระหว่างยิวกับอาหรับในดินแดนปาเลสไตน์เริ่มขึ้นปลายศตวรรษที่ 19 (1895) โดยผู้นำยิวในออสเตรียจัดตั้งขบวนการไซออนนิสต์ (The Zionist Movement or Zionism)⁷⁸ กำหนดให้ชาวยิวในยุโรปรวมตัวอพยพกลับสู่ปาเลสไตน์และแสวงหาแนวทางสร้างชาตียิวในดินแดนปาเลสไตน์ (ภายใต้การปกครองของมุสลิมออตโตมาน เฮอร์ก) ในทางปฏิบัติยิวในยุโรปและอเมริกาที่ร่ำรวยและต้องการเห็นการสร้างชาตียิวในปาเลสไตน์ได้ระดมเงินจัดตั้งกองทุนและใช้เงินกองทุนนี้ซื้อที่ดินแดนปาเลสไตน์เริ่มจากที่ดินผืนเล็กจากออตโตมาน เฮอร์ก ยิวเข้าพัฒนาทำเกษตรกรรมในที่ดินส่วนยึดครองอย่างถูกต้องอย่างรู้คุณค่า สร้างความไม่พอใจแก่อาหรับในปาเลสไตน์ ในปี 1914 เกิดสงครามโลกครั้งที่ 1 (1914-1918) รวมประชากรในปาเลสไตน์ 700,000 คน เป็นยิว 85,000 คน เป็นอาหรับ 615,000 คน ออตโตมาน เฮอร์กภายใต้ชื่อตุรกี (Turkey) เข้าร่วมกับฝ่ายมหาอำนาจกลางนำโดยเยอรมนีและออสเตรียฮังการี ในปี 1916 อังกฤษหนึ่งในชาติผู้นำฝ่ายสัมพันธมิตรต้องการให้อาหรับ (ภายใต้การปกครองของตุรกี) เป็นมิตรกับสัมพันธมิตรและต่อต้าน

ตุรกีได้เสนอจะให้การสนับสนุนอาหรับเพื่อการหลุดพ้นจากอำนาจของตุรกี และก่อตั้งชาติอาหรับ ภายหลังสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 1 อาหรับเชื่อในข้อเสนอปี 1916 ของอังกฤษ ในปี 1917 อังกฤษ ต้องการการสนับสนุนในการปฏิบัติการรบในสมรภูมิจากกลุ่มผู้นำยิวในยุโรปและสหรัฐอเมริกา รัฐบาลอังกฤษโดยรัฐมนตรีกระทรวงการต่างประเทศคือ อาร์เธอร์ บัลฟัวร์ (Arthur Balfour) เสนอ คำประกาศบัลฟัวร์ปี 1917 (The Balfour Declaration of 1917)⁷⁹ กำหนดอังกฤษให้การสนับสนุน จัดตั้งรัฐยิวในดินแดนปาเลสไตน์ (ท่ามกลางรัฐอาหรับ) สร้างความขมขื่นไม่พอใจแก่ออาหรับและ อาหรับในปาเลสไตน์ สงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลงในปี 1918 ด้วยฝ่ายมหาอำนาจกลางพ่ายแพ้ อัน หมายถึงตุรกีพ่ายแพ้ด้วย สันนิบาตชาติ (The League of Nations) ในปี 1920 กำหนดให้ปาเลสไตน์เป็นดินแดนในอาณัติปกครอง (Mandated Territory) ของอังกฤษ ปาเลสไตน์ในปี 1920 ยิว และอังกฤษหมายถึงดินแดนครอบคลุมทั้งฝั่งตะวันตกและฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน เพื่อ ความชัดเจนในปี 1922 สันนิบาตชาติประกาศว่าปาเลสไตน์คือดินแดนเฉพาะในส่วนฝั่งตะวันตก ของแม่น้ำจอร์แดนเท่านั้น ในส่วนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนเรียกทรานส์จอร์แดน (ปัจจุบันคือ จอร์แดน) แยกออกจากปาเลสไตน์เป็นดินแดนอีกส่วนในอาณัติปกครองของอังกฤษ ในทางปฏิบัติ อังกฤษยึดมั่นในคำประกาศบัลฟัวร์ปี 1916 ด้วยการแสดงความตั้งใจสนับสนุนยิวสร้างชาติในดิน แดนปาเลสไตน์ดินแดนในอาณัติปกครองของอังกฤษ ขณะเดียวกันขบวนการไซออนนิสต์คิดว่า อาณัติปกครองคือการสนับสนุนการอพยพชนชาวยิวเพิ่มในปาเลสไตน์ อังกฤษรู้ดีว่าการเพิ่มจำนวน ยิวในปาเลสไตน์สร้างความไม่พอใจแก่ออาหรับประชากรส่วนใหญ่ในปาเลสไตน์ อาหรับในปาเลสไตน์ ประท้วงอังกฤษและปฏิบัติการของขบวนการไซออนนิสต์ด้วยการเดินขบวนและก่อความวุ่นวาย อังกฤษจำเป็นต้องจำกัดจำนวนยิวอพยพเข้าปาเลสไตน์ ช่วงทศวรรษ 1930 ก่อนเกิดสงครามโลก ครั้งที่ 2 ยิวจากเยอรมนีและโปแลนด์หลบหนีการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ของนาซีอพยพหลั่งไหลเข้าปาเลสไตน์ อาหรับในปาเลสไตน์ต่อต้านการอพยพหลั่งไหลของยิวสู่ปาเลสไตน์ด้วยการก่อความวุ่นวาย ประท้วงอังกฤษอีกในช่วงปี 1936-1939 ในปี 1939 อังกฤษต้องปฏิบัติการจำกัดจำนวนยิวอพยพ เข้าปาเลสไตน์และจำกัดการขายที่ดินแก่ยิวในช่วงห้าปีอย่างเคร่งครัด (1939-1944) ยิวไม่พอใจทำที่ ของอังกฤษ

5.3 สหรัฐอเมริการ่วมสนับสนุนจัดตั้งประเทศอิสราเอลในปี 1948 ในสงครามโลก ครั้งที่ 2 ทั้งยิวและอาหรับในปาเลสไตน์หยุดต่อต้านอังกฤษและเข้าร่วมในกองกำลังสัมพันธมิตร ในเวลาเดียวกันนี้นาซีเยอรมนีเข่นฆ่าชาวยิวในยุโรปกว่าหกล้านคนผลักดันให้ขบวนการไซออนนิสต์ จำเป็นต้องดำเนินการบีบบังคับอังกฤษให้ยกเลิกการจำกัดจำนวนยิวอพยพและรับยิวยุโรปที่เหลือ

รอดการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (Holocaust) เข้าอาศัยในปาเลสไตน์และจัดตั้งรัฐยิวอย่างเป็นทางการ
 อาหรับในตะวันออกกลางต่อต้านการจัดตั้งรัฐยิวในปาเลสไตน์ด้วยสันนิบาตอาหรับ (The Arab
 League or The League of Arab States)⁸⁰ จัดตั้งในวันที่ 22 มีนาคม 1945 ประกอบด้วยชาติอาหรับ
 เริ่มแรกเจ็ดชาติคือ อียิปต์ อิรัก ซีเรีย เลบานอน จอร์แดน เยเมน และชะอุดีอาระเบีย ลิเบียเข้าเป็น
 สมาชิกในปี 1953 ซูดานเข้าเป็นสมาชิกในปี 1956 คูนิเซียและโมร็อกโกเข้าเป็นสมาชิกในปี 1958
 กูเวตเข้าเป็นสมาชิกในปี 1961 และอัลจีเรียเข้าเป็นสมาชิกในปี 1962 อังกฤษวางตัวลำบากและใน
 ปี 1947 อังกฤษนำปัญหาปาเลสไตน์สู่การพิจารณาขององค์การสหประชาชาติ เพื่อการแก้ไขปัญหา
 ปาเลสไตน์องค์การสหประชาชาติกำหนดจัดตั้งคณะกรรมการพิเศษในเรื่องปาเลสไตน์ขององค์การ
 สหประชาชาติ (The United Nations Special Commission on Palestine) ในวันที่ 29
 พฤศจิกายน 1947 คณะกรรมการพิเศษในเรื่องปาเลสไตน์ให้ข้อเสนอแนะทางแก้ไขปัญหาปาเลส
 ไตน์ต่อสมัชชากำหนดประการที่หนึ่งแบ่งดินแดนปาเลสไตน์เป็นสามส่วนคือ รัฐยิว รัฐอาหรับ
 และกรุงเยรูซาเล็มอยู่ภายใต้การดูแลของคณะมนตรีภาวะทรัสตี สองให้กองกำลังอังกฤษถอนออก
 จากปาเลสไตน์ อาหรับไม่เห็นด้วยกับข้อเสนอ แต่ยิว อังกฤษและสหรัฐอเมริกาเห็นด้วยกับข้อ
 เสนอ สมัชชายอมรับในข้อเสนอให้มีผลในทางปฏิบัติ ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 ทันทีที่กอง
 กำลังอังกฤษถอนออกจากปาเลสไตน์ ยิวประกาศจัดตั้งประเทศอิสราเอล (Israel) ภายใต้การนำของ
 เดวิด เบน กูเรียน (David Ben-Gurion) องค์การสหประชาชาติและสหรัฐอเมริกาให้การรับรองใน
 เอกราชของอิสราเอล⁸¹ ในวันที่ 15 พฤษภาคม 1948 กองกำลังสันนิบาตอาหรับนำโดยอียิปต์ ซีเรีย
 จอร์แดน และเลบานอน บุกโจมตีอิสราเอลชาติเกิดใหม่ในดินแดนปาเลสไตน์ นับเป็นสงครามครั้ง
 แรกระหว่างอาหรับ-อิสราเอล (The First Arab-Israel War 1948-1949) สงครามยุติในปี 1949 โดย
 อิสราเอลชนะกองกำลังสันนิบาตอาหรับและอิสราเอลสามารถเข้ายึดครองพื้นที่เพิ่มขึ้นจากเดิมอีก
 ครั้งหนึ่งของรัฐอาหรับในปาเลสไตน์ ในส่วนอีกครั้งหนึ่งของรัฐอาหรับที่เหลือคือในส่วนดินแดน
 กากา (Gaza Strip) อียิปต์ได้ยึดครอง ในส่วนดินแดนฝั่งตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดน (East
 Bank) จอร์แดนได้ยึดครอง สร้างความไม่พอใจแก่ออาหรับ อาหรับในปาเลสไตน์เรียกชาว
 ปาเลสไตน์ (Palestines) ชาวปาเลสไตน์ส่วนใหญ่ต้องออกจากปาเลสไตน์ในเขตปกครองอิสราเอล
 สันนิบาตอาหรับรับผู้ลี้ภัยชาวปาเลสไตน์เข้าอาศัยในประเทศของตน กลางปี 1949 อิสราเอลลงนาม
 ในข้อตกลงหยุดยิงกับสันนิบาตอาหรับแต่ไม่มีการลงนามร่วมกันอย่างเป็นทางการในสนธิสัญญา
 สันติภาพเพราะกลุ่มชาติอาหรับ (มุสลิม) ปฏิเสธการก่อตั้งชาติอิสราเอลในดินแดนปาเลสไตน์

5.4 สหรัฐอเมริกาสับสนุนจัดตั้งองค์การสกัดกั้นการขยายอิทธิพลคอมมิวนิสต์ ในดินแดนตะวันออกกลางด้วยข้อตกลงแบกแดดปี 1955 และองค์การสนธิสัญญากลางปี 1959 แม้สหรัฐอเมริกจะให้การสนับสนุนอิหร่าน (คริสต์ศาสนิกชนหรือคริสเตียน) จัดตั้งประเทศอิสราเอล ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 สร้างความโกรธแค้นไม่พอใจแก่อาหรับ (มุสลิม) แต่สหรัฐอเมริกามุ่งสร้างความสัมพันธ์อันดีกับอาหรับเพื่อให้กลุ่มชาติอาหรับรวมกำลังกันต่อต้านการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ (รัสเซีย) ในตะวันออกกลาง เริ่มด้วยในวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 1955 อิรักและตุรกี ประเทศทางตอนใต้ของรัสเซียเกรงการถูกโจมตีของรัสเซียได้ร่วมลงนามในข้อตกลงแบกแดดปี 1955 (The Baghdad Pact of 1955)⁸² กำหนดเป็นพันธมิตรกันทางทหารร่วมต่อต้านการก้าวร้าวคุกคามของคอมมิวนิสต์รัสเซียในดินแดนตะวันออกกลาง มีสำนักงานใหญ่อยู่ที่กรุงแบกแดดในอิรัก ปลายปี 1955 อังกฤษ อิหร่าน และปากีสถาน เข้าร่วมเป็นสมาชิกด้วย สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนการรวมตัวด้านการทหารของห้าชาติด้วยเงิน เทคโนโลยีและยุทโธปกรณ์ แต่ไม่ได้เข้าร่วมเป็นสมาชิก ในปี 1959 อิรักถอนจากการเป็นพันธมิตรร่วมทางการทหารตามข้อตกลงแบกแดดปี 1955 เป็นผลให้สำนักงานใหญ่ย้ายจากกรุงแบกแดดในอิรักมาอยู่ที่กรุงอังการา (Ankara) ในตุรกี เหลือชาติผู้ร่วมลงนามเพียงสี่ชาติคือ ตุรกี อังกฤษ อิหร่าน และปากีสถาน เป็นผลให้ในปี 1959 ข้อตกลงแบกแดดปี 1955 จำต้องเปลี่ยนชื่อใหม่เป็นองค์การสนธิสัญญากลาง (เซ็นโต) (The Central Treaty Organization 1959 - CENTO)⁸³ เน้นความเป็นพันธมิตรด้านความมั่นคงทางการเมืองและการทหาร ในปี 1979 อิหร่าน ปากีสถานและตุรกีถอนจากการเป็นสมาชิกเซ็นโต เหลือเพียงอังกฤษชาติเดียวเป็นผลให้ยุบเลิกเซ็นโตอย่างเป็นทางการในปี 1979

5.5 บทบาทสหรัฐอเมริกาในวิกฤติการณ์คลองสุเอซปี 1956 (The Suez Crisis 1956) คลองสุเอซเป็นคลองขุดในอียิปต์ยาว 190 กิโลเมตรเชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดง ในอดีตเป็นเส้นทางน้ำลัดเพื่อการเดินเรือค้าขายจากยุโรปมายังเอเชีย โดยไม่ต้องอ้อมแหลมกู๊ดโฮป (Cape of Good Hope) ของแอฟริกา ใช้เวลาขุดคลองสิบปี (1859-1869) ในปี 1869 เมื่อขุดเสร็จคลองลึก 8 เมตร ก้นคลองกว้าง 22 เมตร ปากคลองกว้าง 70 เมตร มีการขุดขยายคลองหลายครั้งเพื่อรับเรือบรรทุกสินค้าขนาดใหญ่มีผลให้ปัจจุบันคลองลึก 19 เมตร ก้นคลองกว้าง 92 เมตร ปากคลองกว้าง 226 เมตร⁸⁴

ในปี 1798 เมื่อนโปเลียน โบนาปาร์ต (Napoleon Bonapart) นำกองกำลังฝรั่งเศสมารุกรานอียิปต์มองเห็นความจำเป็นต้องขุดเส้นทางน้ำลัดเชื่อมทะเลเมดิเตอร์เรเนียนกับทะเลแดง ในปี 1854 เฟร์ดินานด์ เดอ เลสเซปส์ (Ferdinand de Lesseps) วิศวกรชาวฝรั่งเศสได้รับอนุญาต

จากผู้ปกครองอียิปต์ให้ขุดคลองสุเอซ บริษัทคลองสุเอซ (The Suez Canal Company) รับผิดชอบ
ดำเนินการขุด ฝรั่งเศสและอียิปต์ถือหุ้นใหญ่ของบริษัทคลองสุเอซ การขุดคลองสุเอซเริ่มในวันที่ 25
เมษายน 1859 ขุดเสร็จเปิดใช้ในวันที่ 17 พฤศจิกายน 1869 บริษัทคลองสุเอซได้รับสัมปทานเก็บ
ค่าผ่านคลอง 99 ปี (1869-1968) อังกฤษใช้คลองสุเอซเป็นเส้นทางนำลัดเดินเรือค้าขายกับอินเดีย
อังกฤษได้รับประโยชน์จากคลองสุเอซมากกว่าประเทศใดและอังกฤษไม่มีหุ้นในบริษัทคลองสุเอซ
แต่สาเหตุเพราะอียิปต์ภายใต้การนำของอิสมายล์ ปาชา (Ismail Pasha) เป็นหนี้อังกฤษเป็นผลให้
ในปี 1875 อียิปต์โอนหุ้นทั้งหมดของอียิปต์ในบริษัทคลองสุเอซให้หนี้อังกฤษมีผลให้อังกฤษและ
ฝรั่งเศสมีบทบาทคุมการบริหารเก็บค่าผ่านคลองสุเอซ นับจากปี 1875 เป็นต้นไป ในปี 1888 ใน
การประชุมนานาชาติมติการประชุมเห็นควรให้คลองสุเอซเปิดให้ทุกชาติร่วมใช้ทั้งในยามสงบและ
ยามสงคราม ในสงครามโลกครั้งที่ 1 (1914-1918) อียิปต์ให้การสนับสนุนอังกฤษ (ชาติผู้นำฝ่าย
สัมพันธมิตร) และอังกฤษประกาศจะให้การปกป้องอียิปต์จากการอาจถูกโจมตีจากตุรกี (พันธมิตร
ของเยอรมนี) รวมถึงปกป้องคลองสุเอซ ในทางปฏิบัติอังกฤษจัดส่งกองกำลังอังกฤษประจำการ
เรียงรายตามแนวคลองสุเอซ และให้เรือพันธมิตรอังกฤษเท่านั้นแล่นผ่านคลองสุเอซได้ และในวัน
ที่ 28 กุมภาพันธ์ 1922 อังกฤษรับรองเอกราชของอียิปต์ ในสงครามโลกครั้งที่ 2 (1939-1945)
อังกฤษปฏิเสธเรือฝ่ายอักษะแล่นผ่านคลองสุเอซ ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1948 อังกฤษสนับสนุน
การจัดตั้งประเทศอิสราเอลของชนชาวยิวในดินแดนปาเลสไตน์ สงครามอาหรับ-อิสราเอลครั้งแรก
(1948-1949) เริ่มขึ้นในวันที่ 15 พฤษภาคมปี 1948 เมื่อกองกำลังสันนิบาตอาหรับโจมตีอิสราเอล
ผลการสู้รบอิสราเอลชนะ อียิปต์ยึดได้ดินแดนกาซา (The Gaza Strip) และในปี 1950 อียิปต์ห้าม
เรือสินค้าอิสราเอลแล่นผ่านคลองสุเอซ ในวันที่ 23 กรกฎาคม 1952 กษัตริย์ฟารูก (Farouk) ปก
ครองอียิปต์ช่วงปี 1936-1952 ถูกโค่นอำนาจลงด้วยกองกำลังปฏิวัติ ภายใต้การนำของพันเอกนัส
เซอร์ (Colonel Gamal Abdel Nasser) นัสเซอร์ ในวันที่ 18 มิถุนายน 1953 นำอียิปต์เป็นสาธารณ
รัฐและได้รับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรีและในเดือนมิถุนายน 1956 ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี มุ่ง
พัฒนาอียิปต์ด้านเศรษฐกิจและการทหาร และวางแผนเป็นกลาง ไม่เป็นชาติสมาชิกทั้งโลกตะวันออก
และโลกตะวันตก ทั้งทำข้อตกลงกับอังกฤษในปี 1954 กำหนดให้กองกำลังอังกฤษถอนออก
จากแนวคลองสุเอซในเดือนกรกฎาคม 1956 ภายใต้การปกครองของนัสเซอร์ในปี 1955 กำหนด
สองโครงการเพื่อพัฒนาด้านการทหารและเศรษฐกิจอียิปต์ โครงการที่หนึ่งคือสร้างเขื่อนอัสวาน
(The Aswan High Dam) บนลุ่มแม่น้ำไนล์ ใช้พลังงานน้ำเพื่อขยายการทำเกษตรกรรมและผลิต
พลังงานไฟฟ้าพัฒนาอุตสาหกรรม โครงการที่สองคือติดต่อซื้ออาวุธจากเชโกสโลวาเกีย (หนึ่งใน

สมาชิกชาติคอมมิวนิสต์) โดยแลกอาวุธกับฝ่ายของอียิปต์ สหรัฐอเมริกาไม่ต้องการให้คอมมิวนิสต์แทรกแซงและต้องการเห็นการพัฒนาในอียิปต์เสนอเงินกู้ช่วยเหลืออียิปต์ \$56 ล้าน อังกฤษช่วยเหลือเงินกู้ \$15 ล้าน และธนาคารโลกช่วยเหลือเงินกู้ \$200 ล้าน ในวันที่ 19 กรกฎาคม 1956 เงินช่วยเหลืออียิปต์ทั้งหมดถูกยกเลิก เพราะหนึ่งกองกำลังอังกฤษถอนออกจากแนวคลองสุเอซเป็นที่เรียบร้อย สองเกษตรกรอเมริกันผู้ผลิตฝ้ายในกลุ่มรัฐทางใต้โจมตีรัฐบาลอเมริกันในประเด็นเกษตรกรอียิปต์ผลิตฝ้ายแข่งกับเกษตรกรอเมริกันและไม่ต้องการให้รัฐบาลอเมริกันช่วยเหลืออียิปต์ สามนัสเซอร์คงยืนยันแลกฝ้ายกับอาวุธเชคโกสโลวาเกีย สี่สหรัฐอเมริกาเห็นว่านัสเซอร์ซื้ออาวุธเพื่อเสริมสร้างกองกำลังอียิปต์และกองกำลังสนับสนุนบิดาห์เตรียมการบุกโจมตีอิสราเอลในอนาคต เพราะเงินช่วยเหลือถูกยกเลิกหมดเป็นผลให้นัสเซอร์ในวันที่ 26 กรกฎาคม 1956 ประเทศยึดคลองสุเอซมาไว้ภายใต้การบริหารจัดการของอียิปต์ อ้างเพื่อนำเงินรายได้ค่าผ่านคลองสุเอซสร้างเขื่อนอัสวานให้สำเร็จ (บริษัทคลองสุเอซหมดสภาพในปี 1968 คงเหลือสัมปทานอีก 12 ปี) ปฏิบัติการของนัสเซอร์ในวันที่ 26 กรกฎาคม 1956 เป็นจุดเริ่มต้นวิกฤติการณ์คลองสุเอซ (The Suez Crisis 1956)⁸⁵ เป็นสงครามอาหรับ-อิสราเอลครั้งที่ 2 เริ่มด้วยอังกฤษและฝรั่งเศสไม่พอใจการกระทำของนัสเซอร์เพราะอังกฤษและฝรั่งเศสเสียผลประโยชน์ ช่วงสัมปทานยังเหลืออีก 12 ปี และเกรงอียิปต์อาจห้ามเรือสินค้าฝรั่งเศสและอังกฤษแล่นผ่านคลองสุเอซเช่นอังกฤษเคยประกาศห้ามในอดีต อิสราเอลเป็นอีกชาติที่ไม่พอใจการกระทำของอียิปต์ที่ก้าวก้าวร้าวอังกฤษและฝรั่งเศส และมองว่าอียิปต์เป็นชาติก้าวก้าวอิสราเอลด้วย เพราะอิสราเอลมีกรณีพิพาทเรื่องพรมแดนกับอียิปต์ กล่าวคือในกลางทศวรรษ 1950 รัฐบาลอียิปต์ให้การสนับสนุนด้านการเงินและยุทธปัจจัยแก่ชาวปาเลสไตน์ผู้ลี้ภัยจากดินแดนปาเลสไตน์เข้าตั้งมั่นในดินแดนกาซาภายใต้การยึดครองของอียิปต์ เพื่อให้กองกำลังปาเลสไตน์จากดินแดนกาซาบุกเข้าโจมตีอิสราเอล ปฏิบัติการโจมตีมีในเดือนกุมภาพันธ์ 1955 อิสราเอลตอบโต้อย่างเฉียบขาดและหนักหน่วงต่อกองกำลังปาเลสไตน์ อียิปต์ไม่พอใจตอบโต้อิสราเอลด้วยการประกาศห้ามเรือสินค้าอิสราเอลแล่นผ่านคลองสุเอซ และปิดอ่าวอาคาบา (Gulf of Aqaba) ทำให้การเดินเรือค้าขายของอิสราเอลชะงัก และอิสราเอลเกรงการถูกอียิปต์บุกโจมตีได้ในอนาคต จุดระเบิดของวิกฤติการณ์คลองสุเอซมีขึ้นเมื่ออิสราเอลนำการตอบโต้อียิปต์ก่อนเป็นชาติแรกโดยปฏิบัติการบุกโจมตีอียิปต์แบบสายฟ้าแลบในวันที่ 29 ตุลาคม 1956 ผลการปฏิบัติการอิสราเอลคือสามารถยึดคาบสมุทรไซนาย (Sinai Peninsula) และดินแดนกาซา (The Gaza Strip) ของอียิปต์ได้ กองกำลังอียิปต์ต้องถอยกลับไปตั้งอยู่ที่คลองสุเอซ ในวันที่ 30 ตุลาคม 1956 อังกฤษและฝรั่งเศสสั่งให้อียิปต์และอิสราเอลหยุดการสู้รบ ถอนกำลังของสองชาติออกจากแนวคลองสุเอซและให้กอง

กำลังอังกฤษและฝรั่งเศสเข้าประจำการในแนวคลองสุเอซแทน อิสราเอลปฏิบัติตามคำสั่งถอนกำลังออกจากแนวคลองสุเอซแต่คงยึดพื้นที่ในคาบสมุทรไซนาย แต่อียิปต์ปฏิเสธคำสั่งมีผลให้ในวันที่ 2 พฤศจิกายน 1956 อังกฤษและฝรั่งเศสปฏิบัติการทิ้งระเบิดในอียิปต์และในวันที่ 5 พฤศจิกายน 1956 กองกำลังอังกฤษและฝรั่งเศสยกพลบุกยึดพื้นที่ตอนเหนือปากทางเข้าสู่คลองสุเอซ ในวันที่ 6 พฤศจิกายน 1956 รุสเซียชาติผู้นำโลกคอมมิวนิสต์ให้การสนับสนุนอียิปต์มองว่าอิสราเอล อังกฤษ และฝรั่งเศสเป็นชาติผู้ก้าวร้าว และรุสเซียจะแทรกแซงวิกฤติการณ์คลองสุเอซด้วยกองกำลังรุสเซีย ถ้ากองกำลังสามชาติไม่ถอนออกจากดินแดนอียิปต์ สหรัฐอเมริกายู่ในสถานการณ์กระอักกระอ่วน เพราะทั้งอังกฤษและฝรั่งเศสเป็นพันธมิตรที่ดีของนาโต้ สหรัฐอเมริกามองว่าปฏิบัติการของอังกฤษ และฝรั่งเศสอาจนำสู่สงครามโลกครั้งที่สาม สหรัฐอเมริกาคาดการณ์ว่าอังกฤษและฝรั่งเศส และ สหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องมีท่าทีวางเฉยให้องค์การสหประชาชาติเป็นผู้แก้ไขวิกฤติการณ์คลองสุเอซ ผลการประชุมสมัชชาขององค์การสหประชาชาติในวันที่ 6 พฤศจิกายน 1956 มีมติหนึ่งให้ทุกฝ่ายหยุด การสู้รบ สองให้กองกำลังอังกฤษและฝรั่งเศสถอนออกจากดินแดนอียิปต์ (กองกำลังอังกฤษและ ฝรั่งเศสถอนออกในวันที่ 15 พฤศจิกายน 1956) สามให้กองกำลังอิสราเอลถอนออกจากคาบสมุทร ไซนายและดินแดนกาซา และองค์การสหประชาชาติให้การรับประกันว่าอิสราเอลจะได้ร่วมใช้อ่าว อาคาบา และกองกำลังปาเลสไตน์จากดินแดนกาซาจะไม่บุกโจมตีอิสราเอล สี่อียิปต์ได้เข้าครอบ ครองบริหารจัดการคลองสุเอซภายใต้เงื่อนไขต้องให้ทุกชาติร่วมใช้คลองสุเอซ (คลองสุเอซเปิดใช้ ในวันที่ 10 เมษายน 1957) วิกฤติการณ์คลองสุเอซ (26 กรกฎาคม-6 พฤศจิกายน 1956) อียิปต์คือผู้ ชนะเพราะองค์การสหประชาชาติช่วยเข้าระงับเหตุ และอียิปต์ได้คลองสุเอซที่ต้องการอย่างถูกต้อง เป็นทางการ อิสราเอลได้ในสิ่งที่ต้องการคือความปลอดภัยเพราะมีกองกำลังสหประชาชาติเข้าดูแล รักษาความสงบบริเวณพรมแดนอิสราเอลกับดินแดนกาซาของอียิปต์ และอิสราเอลได้ร่วมใช้อ่าวอา คาบาเป็นทางออกสู่ทะเลแดงและมหาสมุทรอินเดีย อังกฤษและฝรั่งเศสเสียหน้ามากในวิกฤติการณ์ คลองสุเอซปี 1956 เพราะถูกสหประชาชาติและสหรัฐอเมริกามองว่าเป็นชาติผู้ก้าวร้าว ถูกสห ประชาชาติสั่งให้ถอนกองกำลังออกจากดินแดนอียิปต์ ถูกสหรัฐอเมริกาลงโทษด้วยการคว่ำบาณั นให้ (น้ำมันถูกนำมาใช้เป็นเครื่องมือต่อรองทางการเมืองเป็นครั้งแรก) และไม่พอใจที่สหรัฐ อเมริกาว่างเฉยไม่ช่วย ตลอดจนได้แนวความคิดใหม่ไว้ในภาวะคับขันต้องช่วยตนเองหวังพึ่งใคร ไม่ได้

๖.๖ สหรัฐอเมริกาประกาศนโยบายของเอไอพีดีของคอมมิวนิสต์ในดินแดนตะวันออก

กลางด้วยการประกาศหลักการไอเซนฮาวร์ปี 1957 (The Eisenhower Doctrine 1957)⁸⁶ ด้วยวิกฤติ

การคัดลอกสู่เอเชียปี 1956 สหรัฐอเมริกามองว่ารัสเซียพยายามแทรกแซง (สนับสนุนอียิปต์) และขยายอิทธิพลคอมมิวนิสต์ในดินแดนตะวันออกกลาง เห็นความจำเป็นต้องสกัดกั้นอิทธิพลคอมมิวนิสต์ในดินแดนตะวันออกกลาง และต้องปกป้องอิสราเอลจากการถูกคุกคามก้าวร้าวรุกรานโดยกองกำลังอาหรับ ด้วยสาเหตุดังกล่าวในวันที่ 5 มกราคม 1957 ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ประกาศหลักการไอเซนฮาวร์ (The Eisenhower Doctrine 1957) กำหนดสหรัฐอเมริกาพร้อมให้ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจ ยุทธปัจจัยและกองกำลังทหารแก่ประเทศในดินแดนตะวันออกกลางที่ร้องขอความช่วยเหลือเพื่อให้ออกพ้นจากการคุกคามของคอมมิวนิสต์ รัฐสภาเห็นชอบในหลักการไอเซนฮาวร์ ปี 1957 ด้วยการอนุมัติเงิน \$200 ล้านดอลลาร์เพื่อการช่วยเหลือพัฒนาชาติในดินแดนตะวันออกกลาง หลักการไอเซนฮาวร์ปี 1957 ได้เริ่มปฏิบัติการเด่นชัดในเลบานอนในปี 1958 กล่าวคือเมื่อสิ้นสงครามโลกครั้งที่ 1 สันนิบาตชาติกำหนดให้เลบานอนเป็นดินแดนในอาณัติปกครองของฝรั่งเศส ชาวเลบานอนเป็นอาหรับที่เป็นทั้งมุสลิมและคริสเตียนอยู่ร่วมกัน ฝรั่งเศสสนับสนุนการมีเอกราชในเลบานอนมีผลให้ในปี 1943 เลบานอนก่อตั้งประเทศสำเร็จ บรรดาผู้นำทางการเมืองทั้งมุสลิมและคริสเตียนตกลงจะร่วมกับปกครองประเทศ รัฐบาลเลบานอนมีความผูกพันทางการเมืองการทหารกับชาติตะวันตกและสหรัฐอเมริกา ในกลางศตวรรษที่ 20 ขบวนการรวมตัวทางการเมืองเพื่อการหลุดพ้นจากอิทธิพลของชาติตะวันตกของกลุ่มชาติอาหรับในดินแดนตะวันออกกลางได้เริ่มขึ้นนำไปสู่การก่อตั้งสหสาธารณรัฐอาหรับ (The United Arab Republic - U.A.R.)⁸⁷ ในเดือนกุมภาพันธ์ 1958 ภายใต้การริเริ่มของอียิปต์และซีเรียมีประธานาธิบดีนัสเซอร์แห่งอียิปต์เป็นประธานสหสาธารณรัฐอาหรับ แนวความคิดใหม่เพื่อการหลุดพ้นจากอิทธิพลชาติตะวันตกได้แพร่ขยายสู่วงการเมืองในกลุ่มชาติอาหรับมีผลให้เกิดความวุ่นวายเริ่มในเลบานอนต้นปี 1958⁸⁸ โดยกลุ่มมุสลิมเลบานอนรับการสนับสนุนจากประธานาธิบดีนัสเซอร์ปฏิบัติการก่อความวุ่นวายในเลบานอนเพราะไม่พอใจรัฐบาลเลบานอนที่ฝักใฝ่ด้านการเมืองการทหารกับชาติตะวันตก นายกรัฐมนตรีเลบานอนร้องขอให้สหประชาชาติเข้าแทรกแซง คณะผู้สังเกตการณ์องค์การสหประชาชาติเข้าตรวจสอบไม่พบการสนับสนุนใด ๆ ของนัสเซอร์แก่กลุ่มมุสลิมเลบานอน แต่สหรัฐอเมริกาเชื่อในคำร้องขอของนายกรัฐมนตรีเลบานอน ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ยึดมั่นในหลักการไอเซนฮาวร์ปี 1957 สั่งกองเรือรบพร้อมกองกำลังทหารอเมริกัน 8000 คนเข้าช่วยรัฐบาลเลบานอนในวันที่ 15 กรกฎาคม 1958 และถอนกำลังอเมริกันกลับในเดือนตุลาคม 1958 เมื่อสถานการณ์ในเลบานอนเป็นปกติ

6. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซีย ภายใต้การนำของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับรัสเซียเริ่มด้วยดี แต่จบลงด้วยความบาดหมาง ใน

ช่วงสมัยประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ (1953-1961) นายกรัฐมนตรีรัสเซีย (Premier) ช่วงปี 1953-1955 คือเจอร์จิ มาเลนโกว์ (Georgi Malenkov) นิโคไล บุลกานิน (Nikolai Bulganin) ช่วงปี 1955-1958 และนิกิต้า ครุสชอฟ (Nikita Khrushchev) ช่วงปี 1958-1964 รวมถึงดำรงตำแหน่งผู้นำพรรคคอมมิวนิสต์ช่วงปี 1953-1964 ครุสชอฟนำการมีบทบาทบริหารรัสเซียโดยแท้จริง นโยบายภายในประเทศของครุสชอฟคือยกระดับคุณภาพชีวิตคนรัสเซียให้ดีขึ้นด้วยแผนเพิ่มผลิตผลเกษตรกรรม ปรับปรุงที่อยู่อาศัย จัดหาสาธารณูปโภคเพิ่มเครื่องอุปโภคบริโภคแก่คนรัสเซีย สนับสนุนโครงการอวกาศและผลิตอาวุธร้ายแรง นโยบายต่างประเทศของครุสชอฟยึดมั่นในหลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติ (Peaceful Coexistence) อันหมายถึงหลีกเลี่ยงการทำสงครามกับกลุ่มชาติตะวันตก มุ่งแข่งในระหว่างชาติคอมมิวนิสต์กับชาติเสรีประชาธิปไตยทางด้านเศรษฐกิจการค้า โครงการอวกาศการเมืองคือให้ความช่วยเหลือประเทศด้อยพัฒนาเพื่อตั้งมาเป็นสมาชิกเพิ่ม ด้วยหลักการอยู่ร่วมกันโดยสันติวิธีนำสู่การบาดหมางระหว่างจีนกับรัสเซียในเวลาต่อมา

6.1 การประชุมสุดยอดที่เจนีวาปี 1955 (The Geneva Summit Conference in 1955)⁸⁹ การประชุมสุดยอดที่เจนีวาปี 1955 ต้องมีขึ้นเพราะสาเหตุสองประการ ประการแรกคือมีการเสริมสร้างสะสมกองกำลังอาวุธสืบเนื่องมาจากในเดือนตุลาคม 1954 สหรัฐอเมริกาและชาติสมาชิกนาโต้มีมติรับเยอรมนีตะวันตกเป็นสมาชิกนาโต้ลำดับที่ 14 และเพื่อเสริมสร้างกองกำลังนาโต้กำหนดให้เยอรมนีตะวันตกเตรียมกองกำลังทหารห้าแสนนายเข้าประจำการในกองกำลังนาโต้ และสหรัฐอเมริกาจัดส่งอาวุธยุทโธปกรณ์แก่สมาชิกนาโต้เพื่อเพิ่มความแข็งแกร่งแก่กองกำลังนาโต้ ในอันจะสกัดกั้นการขยายอิทธิพลของคอมมิวนิสต์ในยุโรปตะวันตก ประการที่สองทั้งสหรัฐอเมริกาและรัสเซียมีอาวุธร้ายแรงในครอบครอง กล่าวคือในปี 1954 ทั้งสหรัฐอเมริกาและรัสเซียผลิตระเบิดไฮโดรเจนได้ (Hydrogen Bomb) สหรัฐอเมริกาผลิตระเบิดไฮโดรเจนได้ในวันที่ 6 เมษายน 1952 รัสเซียผลิตระเบิดไฮโดรเจนได้ในวันที่ 8 สิงหาคม 1953 ต่างทำการทดลองเพื่อพัฒนาประสิทธิภาพ สารกัมมันตภาพรังสีเป็นภัยอันตรายต่อสิ่งมีชีวิต ทั่วโลกเรียกร้องให้หยุดการทดลองเพื่อหยุดการพัฒนาอาวุธร้ายแรง ด้วยสาเหตุทั้งสองประการนำสู่การประชุมสุดยอดที่เจนีวาปี 1955 ในวันที่ 21 กรกฎาคม 1955 โดยผู้นำสี่ชาติคือสหรัฐอเมริกา อังกฤษ ฝรั่งเศส และรัสเซียร่วมประชุมกันที่กรุงเจนีวาประเทศสวิตเซอร์แลนด์ เรื่องแรกที่พูดกันคือ ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์เสนอ นโยบายเปิดน่านฟ้า (The Open Skies Policy) กำหนดให้มีการแลกเปลี่ยนพิมพ์เขียว (blueprint) ที่ตั้งมั่นของกองกำลังระหว่างกัน และเปิดน่านฟ้าของกันและกัน ให้มีการบินเข้าตรวจสอบระหว่างกันได้เพื่อได้รู้ความเคลื่อนไหวและเตรียมการยับยั้งปฏิบัติการจู่โจมอันอาจจะเกิดขึ้นได้ อันเป็น

หนทางนำสู่การเกิดสงครามได้ทันกาล ผู้นำรัสเซียไม่เห็นด้วยกับนโยบายเปิดน่านฟ้าของประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ เรื่องที่สองคือเรื่องการลดกองกำลังและอาวุธ (Disarmament) ผู้นำรัสเซียไม่เห็นด้วยกับการเสริมสร้างสะสมกองกำลังอาวุธในเยอรมนีตะวันตกและนาโต้ และเห็นควรจัดตั้งคณะกรรมการลดอาวุธ (The Disarmament Committee) เรื่องที่สามเรื่องความมั่นคงทางการเมืองในเยอรมนี ผู้นำรัสเซียไม่เห็นด้วยกับการรวมเยอรมนี เรื่องที่สี่คือต่างเห็นพ้องต้องกันในเรื่องควรลดการทดลองอาวุธร้ายแรงและแสวงหาแนวทางดำเนินการ ผลการประชุมไม่มีการลงนามร่วมกันแต่อย่างใด ระหว่างการประชุมแม้จะมีความขัดแย้งกันในแนวความคิด แต่การประชุมเป็นไปอย่างราบรื่นเปี่ยมด้วยมิตรภาพและความรู้สึกที่ดีที่ให้แก่กัน (The Spirit of Geneva 1955)

6.2 สหรัฐอเมริกาไม่พอใจปฏิบัติการปราบปรามเด็ขาดของรัสเซียกระทำต่อฮังการีปี 1956⁹⁰ ในวันที่ 23 ตุลาคม 1956 กลุ่มนักศึกษาและคนงานฮังการียกกองจลาจลในกรุงบูดาเปสต์ (Budapest) เรียกร้องให้กองกำลังรัสเซียถอนออกจากฮังการีและจัดตั้งรัฐบาลใหม่โดยการเลือกตั้ง รัสเซียยอมรับคำเรียกร้องของกลุ่มก่อจลาจลและเริ่มถอนกองกำลังรัสเซียออกจากบูดาเปสต์ในวันที่ 30 ตุลาคม 1956 การเลือกตั้งมีขึ้นอิมเร นาจี (Imre Nagy) ได้รับเลือกเป็นนายกรัฐมนตรีฮังการี ในวันที่ 4 พฤศจิกายน 1956 กองกำลังรัสเซียพร้อมอาวุธหนักเคลื่อนเข้ากรุงบูดาเปสต์กวาดล้างและฆ่ากลุ่มกบฏชาวฮังการีและทำลายทรัพย์สินบ้านเรือน นายกรัฐมนตรีนาจีถูกโค่นอำนาจลง รัสเซียจัดตั้งรัฐบาลคอมมิวนิสต์ขึ้นปกครองฮังการี สมัชชาองค์การสหประชาชาติกล่าวตำหนิรัสเซียและรัสเซียไม่อนุญาตให้คณะผู้สังเกตการณ์ขององค์การสหประชาชาติเข้าตรวจสอบในฮังการี ขณะเดียวกันรัฐบาลคอมมิวนิสต์ในฮังการีเร่งปราบปรามจับกุมกลุ่มต่อต้านเป็นผลให้ชาวฮังการี 160,000 คนต้องลี้ภัยการเมืองเข้าอาศัยในออสเตรเลีย

6.3 ปัญหาเบอร์ลินตะวันตกปี 1958⁹¹ นับจากเยอรมนีแยกเป็นสองประเทศในปี 1949 กรุงเบอร์ลินตะวันตก (อยู่ในเยอรมนีตะวันออก) คงมีกองกำลังสามชาติคือ สหรัฐอเมริกา อังกฤษและฝรั่งเศสเฝ้าประจำการอยู่ กรุงเบอร์ลินตะวันออกคงมีกองกำลังรัสเซียประจำการหนุนรัฐบาลคอมมิวนิสต์เยอรมนีตะวันออก รัสเซียต้องการให้กองกำลังสามชาติออกจากกรุงเบอร์ลินตะวันตกเพื่อรัฐบาลคอมมิวนิสต์เยอรมนีตะวันออกจะได้ยึดครอง ด้วยความคิดดังกล่าวรัสเซียเริ่มทำเป็นตัวอย่างแก่สามชาติโดยในวันที่ 10 พฤศจิกายน 1958 ผู้นำรัสเซีย นิกิตา ครุชเชฟประกาศว่าในวันที่ 27 พฤษภาคม 1959 รัสเซียจะถอนกองกำลังรัสเซียออกจากกรุงเบอร์ลินตะวันออกและมอบกรุงเบอร์ลินตะวันออกแก่รัฐบาลเยอรมนีตะวันออก (คอมมิวนิสต์) และเรียกร้องให้กองกำลังสามชาติถอนออกจากกรุงเบอร์ลินตะวันตกภายในหกเดือน (พฤศจิกายน 1958-พฤษภาคม 1959) ถ้า

เมื่อครบหกเดือนแล้วยังคงกองกำลังสามชาติในกรุงเบอร์ลินตะวันตก รัสเซียจะให้รัฐบาลเยอรมนีตะวันออก (ปิต) เส้นทางคมนาคมทุกสายที่มุ่งสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตก สามชาติตะวันตกจะเข้ากรุงเบอร์ลินตะวันตกได้ต่อเมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐบาลเยอรมนีตะวันออกเท่านั้น กองกำลังรัสเซียและกองกำลังเยอรมนีตะวันออกจะร่วมกันปราบปราม ถ้าสามชาติตะวันตกข้ามดินแดนเยอรมนีตะวันออกสู่กรุงเบอร์ลินตะวันตกโดยไม่ได้รับอนุญาตจากรัฐบาลเยอรมนีตะวันออก แม้รัสเซียประกาศข่มขู่สามชาติตะวันตกในเรื่องกรุงเบอร์ลินตะวันตกผลคือ สามชาติตะวันตกคงยืนยันการคงกองกำลังประจำการในกรุงเบอร์ลินตะวันตก

6.4 ผู้นำรัสเซียเยือนสหรัฐอเมริกาในเดือนกันยายน 1959 นำสู่การเจรจามิตรภาพที่แคมป์เดวิด (The Spirit of Camp David of 1959)⁹² ระหว่างวันที่ 15-27 กันยายน 1959 ผู้นำรัสเซียนิคิตา ครุสชอฟเยือนสหรัฐอเมริกาได้ขึ้นกล่าวในที่ประชุมสมัชชาองค์การสหประชาชาติ เน้นเรื่องการลดอาวุธร้ายแรงและควบคุมการทดลองระเบิดไฮโดรเจน และร่วมพักผ่อนที่แคมป์เดวิด (บ้านพักประธานาธิบดีในรัฐแมริแลนด์) การปรึกษาหารือระหว่างผู้นำทั้งสองเป็นไปด้วยมิตรภาพ และได้ร่วมกันประกาศสรุปข้อเจรจาถือเป็นต้องลดอาวุธร้ายแรงและควบคุมการทดลองระเบิดไฮโดรเจน ปัญหากรุงเบอร์ลินตะวันตกจะยุติโดยสันติวิธี กำหนดการประชุมขั้นสุดท้ายที่กรุงปารีส ในวันที่ 16 พฤษภาคม 1960 และเชิญประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์เยือนรัสเซียเดือนมิถุนายน 1960 ผลการเจรจาที่แคมป์เดวิด 1959 ทำให้ความตึงเครียดในเหตุการณ์โลกลดลง

6.5 เหตุการณ์ ยู-2 ปี 1960 (The U-2 Incident 1960)⁹³ ยู-2 เป็นเครื่องบินพิเศษ (เครื่องบินกึ่งเครื่องบิน) บินได้สูง พ้นอำนาจการตรวจจับของเรดาร์ ผลิตโดยบริษัทล็อกฮีท (Lock Heat Company) ในแคลิฟอร์เนียเมื่อปี 1953 กองทัพอากาศใช้เครื่องบิน ยู-2 บินตรวจสอบอากาศเบื้องบนเพื่อการบินและตรวจสอบสภาพอากาศ หน่วยข่าวกรองกลาง (CIA) สนใจเครื่องบินยู-2 เพื่อใช้บินจารกรรมในพื้นที่รัสเซีย ต้นปี 1960 หน่วยข่าวกรองกลางจัดส่งนักบินที่สามารถจับเครื่องบินยู-2 ได้ให้ประจำการที่ฐานทัพอากาศสหรัฐอเมริกาในตุรกี (ตุรกีเป็นชาติสมาชิกนาโต้ ลำดับที่ 13 และมีพรมแดนทางตอนเหนือติดกับรัสเซีย) กำหนดให้นักบินแอบปฏิบัติการบินในน่านฟ้ารัสเซียเพื่อตรวจดูความเคลื่อนไหวของรัสเซีย รัสเซียรู้ปฏิบัติการของเครื่องบินยู-2 แต่ไม่มีหลักฐานเด่นชัดยืนยัน ในวันที่ 1 พฤษภาคม 1960 นักบินขับเครื่องบินยู-2 ชื่อฟรานซิส จี. เพาเวอร์ส (Francis Gary Powers) ได้รับคำสั่งให้ขับเครื่องบินยู-2 จากตุรกีเข้าน่านฟ้ารัสเซีย (ทำจารกรรมถ่ายภาพพื้นที่รัสเซีย) บินลงที่นอร์เวย์ ระหว่างบินในน่านฟ้ารัสเซียเครื่องบินยู-2 ถูกรัสเซียยิงเครื่องขัดข้อง จำต้องร่อนลง และยอมจำนนด้วยหลักฐานว่าบินจารกรรม รัสเซียรายงานให้โลกรับ

รู้ในวันที่ 5 พฤษภาคม 1960 นิกิต้า ครุสชอฟออกมาประกาศในวันที่ 7 พฤษภาคม 1960 ว่านักบินยังมีชีวิต แต่ถูกจับกุม เพราะเป็นสายลับ ผลจากการเกิดเหตุการณ์ยู-2 ปี 1960 ประการแรกคือประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ออกมาประกาศในวันที่ 11 พฤษภาคม 1960 ว่าเป็นผู้สั่งให้เครื่องบินยู-2 ปฏิบัติการครั้งนี้ ประการที่สองคือในวันเปิดประชุมสุดยอดที่กรุงปารีส (16 พฤษภาคม 1960) ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ประกาศในที่ประชุมว่า เลิกใช้เครื่องบินยู-2 ปฏิบัติการจารกรรมและจะไม่ให้เหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นอีก และนิกิต้า ครุสชอฟยกเลิกการเชิญประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์เยือนรัสเซีย ประการที่สามระหว่างการประชุมสุดยอดที่กรุงปารีสมีการกล่าวหากันระหว่างผู้ร่วมประชุมจากโลกตะวันตกและโลกตะวันออก (การประชุมล้มเหลว) และประการที่สี่ ผลการพิพากษาที่มอสโคว์ระหว่างวันที่ 17-19 สิงหาคม 1960 ฟรานซิส จี. เพาเวอร์ส ถูกพิพากษาเป็นสายลับต้องโทษจำคุกสิบปี แต่ในปี 1962 รัสเซียปล่อยเพาเวอร์สกลับสหรัฐอเมริกาเพื่อแลกตัวกับสายลับรัสเซีย ออดอล์ฟ เอเบล (Adolf Abel)⁹⁴

7. สหรัฐอเมริกาตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับคิวบาในปี 1963⁹⁵ คิวบาเป็นเกาะอยู่ทางตอนใต้ของฟลอริดาห่างจากฟลอริดาประมาณ 90 ไมล์ (145 กิโลเมตร) ในทะเลแคริบเบียน คิวบาเป็นหนึ่งในอาณานิคมสเปน ในปี 1898 สหรัฐอเมริกาช่วยปลดปล่อยคิวบาเมื่อสหรัฐอเมริกาทำสงครามชนะสเปน ในปี 1901 คิวบาจำต้องนำข้อกำหนดของสหรัฐอเมริกา (The Platt Amendment of 1901) เป็นมาตรานี้ในรัฐธรรมนูญคิวบา กำหนดว่าด้วยเอกราชคิวบาจะมีเมื่อยอมให้สหรัฐอเมริกาแทรกแซงคิวบา และยอมให้สหรัฐอเมริกาเข้าที่ดินตั้งฐานทัพเรือในคิวบา มีผลให้ในปี 1903 สหรัฐอเมริกาได้รับสิทธิเช่าถาวรบนพื้นที่อ่าวกัวตานาโม (Guantanamo Bay) เป็นฐานทัพเรือสหรัฐอเมริกาในคิวบา ชาติคิวบาภายใต้ชื่อสาธารณรัฐคิวบา (The Republic of Cuba) จัดตั้งขึ้นในปี 1902 มีโทมัส เอสตราด้า พาลมา (Thomas Estrada Palma) ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีคนแรกของคิวบา ภายใต้การนำของประธานาธิบดีฟูเจนซีโอ บาติสตา (Fulgencio Batista) ช่วงแรก 1934-1944 ในปี 1934 สหรัฐอเมริกาภายใต้การนำของแฟรงคลิน ดี. รูสเวลท์ ยอมลงนามยกเลิกข้อกำหนดของสหรัฐอเมริกาปี 1901 (The Platt Amendment of 1901) ที่บังคับใช้ในคิวบาแต่คงข้อกำหนดสหรัฐอเมริกาคงการเช่าถาวรเหนือพื้นที่อ่าวกัวตานาโม ฟูเจนซีโอ บาติสตาได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดีอีกครั้งบริหารคิวบาช่วงปี 1952-1959 บาติสตาขึ้นชอบในการปกครองเผด็จการและเป็นจอมเผด็จการ (dictator) ส่งเสริมบริษัทต่างชาติให้เข้ามาทำธุรกิจในคิวบา เศรษฐกิจดีขึ้น เกิดประโยชน์แก่ชนกลุ่มน้อยพวกพ่อค้า นายทุนและนักการเมือง สาธารณูปโภคจำเป็นไม่ได้รับการปรับปรุงพัฒนาชาวคิวบาวส่วนใหญ่เดือดร้อนและยากจน ฟิเดล คัสโตร (Fidel Castro) สามารถ

โค่นอำนาจบาติستاได้ในวันที่ 1 มกราคม 1959 และนำการบริหารประเทศคิวบา ในช่วงแรก สหรัฐอเมริกาให้การสนับสนุนรัฐบาลคิวบาภายใต้การนำของคัสโตร แต่ในเวลาต่อมาสหรัฐอเมริกา มั่นใจว่าคัสโตรคือจอมเผด็จการเริ่มด้วยปฏิเสธจัดการเลือกตั้ง มาและคุมขังผู้ต่อต้านการปกครอง ช่วงปี 1959-1960 ยึดไร่อ้อย โรงงานน้ำตาล และธุรกิจ ปศุสัตว์ของคนอเมริกันในคิวบา ขับไล่คนอเมริกันออกจากคิวบา ชาวคิวบาพากันอพยพลี้ภัยการเมืองเข้าอาศัยในสหรัฐอเมริกา คัสโตรรับ ความช่วยเหลือด้านเศรษฐกิจจากรัสเซียโดยในเดือนกุมภาพันธ์ 1960 รัสเซียและคิวบาลงนามใน ข้อตกลงทำการค้าระหว่างกันเป็นครั้งแรก และคิวบาจะรับความช่วยเหลือด้านกองกำลังและอาวุธ จากรัสเซียถ้าสหรัฐอเมริกาแทรกแซงคิวบา ในเดือนมิถุนายน 1960 รัฐบาลคิวบายึดโรงกลั่นน้ำมัน ของนักธุรกิจอเมริกันในคิวบา สหรัฐอเมริกาตอบโต้โดยการหยุดการซื้อน้ำตาลจากคิวบา คัสโตร ตอบโต้สหรัฐอเมริกาทันทีด้วยการยึดธุรกิจอเมริกันทุกประเภทในคิวบา เป็นผลให้ในวันที่ 3 มกราคม 1963 สหรัฐอเมริกาตัดความสัมพันธ์ทางการทูตกับคิวบา

8. ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ดำเนินนโยบายการทูตส่วนตัว (The Personal Diplomacy 1959-1960) ด้วยการเยือนประเทศทั้งหลายมุ่งสร้างสันติภาพแก่โลก กล่าวคือระหว่างวันที่ 26 สิงหาคม-6 กันยายน 1959 เดินทางเยือนอังกฤษ ฝรั่งเศส และเยอรมนีตะวันตกได้พบผู้นำทั้งสาม ชาติเจรจาเรื่องนโยบายยุโรปตะวันตก ระหว่างวันที่ 3-21 ธันวาคม 1959 เดินทางเยือน 11 ชาติใน ยุโรป แอฟริกา และตะวันออกกลาง ได้แก่ ตุนิเซีย และโมร็อกโก (ในแอฟริกา) ปากีสถาน อินเดีย อิหร่าน และอัฟกานิสถาน (ในเอเชีย) อิตาลี ตุรกี กรีซ สเปน และฝรั่งเศส (ในยุโรป) ที่ฝรั่งเศส แวะกรุงปารีสระหว่างวันที่ 19-21 ธันวาคม 1959 ประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ได้พบผู้นำฝรั่งเศส อังกฤษและเยอรมนีตะวันตกได้ร่วมกันกำหนดหัวข้อสำคัญที่จะพูดในการประชุมสุดยอดที่กรุงปารีส ร่วมกับผู้นำรัสเซีย (กำหนดการประชุมจะมีในวันที่ 16 พฤษภาคม 1960) ระหว่างวันที่ 22 กุมภาพันธ์-7 มีนาคม 1960 เดินทางเยือนกลุ่มประเทศในอเมริกาใต้ ได้แก่ บราซิล อียูกันดา ชิลี และอุรุกวัย กล่าวเรียกร้องให้ร่วมกันปกป้องภาคพื้นทวีปอเมริกาจากการอาจถูกก้าวร้าวรุกรานโดย คอมมิวนิสต์

พรรคเดโมแครตติงการเลือกตั้งปี 1960⁹⁶

การเลือกตั้งในปี 1960 พรรคเดโมแครตส่งจอห์น เอฟ. เคนเนดี (John F. Kennedy) รับ เลือกในตำแหน่งประธานาธิบดี ลินดอน บี. จอห์นสัน (Lyndon B. Johnson) รับเลือกในตำแหน่ง รองประธานาธิบดี พรรคริพับลิกันส่งริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน (Richard M. Nixon) รับเลือกใน ตำแหน่งประธานาธิบดี เฮนรี ซี. ลอดจ (Henry C. Lodge) รับเลือกในตำแหน่งรองประธานาธิบดี

ในช่วงแรกของการรณรงค์หาเสียงเลือกตั้ง ผู้สันทัดทางการเมืองส่วนใหญ่เชื่อว่าริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน จะชนะการเลือกตั้งเพราะนิกสันเป็นที่รู้จักของคนอเมริกันและมีความได้เปรียบมีประสบการณ์การบริหารประเทศในตำแหน่งรองประธานาธิบดีเป็นเวลาแปดปีในสมัยประธานาธิบดีไอเซนฮาวร์ ทั้งคู่ ประเด็นจะนำมาซึ่งสันติภาพ และความมั่งคั่งสู่อเมริกา (Peace and Prosperity) สำหรับจอห์น เอฟ. เคนเนดี คนอเมริกันรู้จักไม่มากนัก แต่เพราะเป็นคนหน้าตาดี บุคลิกดี ฐานะดีและมีภรรยาสวยเป็นที่สะดุดตาช่วยเสริมให้ภาพและเรื่องราวของจอห์น เอฟ. เคนเนดี ถูกลงเผยแพร่ในหนังสือพิมพ์ และนิตยสาร โทรทัศน์มีส่วนช่วยจอห์น เอฟ. เคนเนดี เป็นอย่างมาก เพราะมีการรณรงค์หาเสียงแบบเผชิญหน้ากันทางโทรทัศน์ถึงสี่ครั้ง เป็นครั้งแรกในการเมืองสหรัฐอเมริกา แม้จอห์น เอฟ. เคนเนดีจะมีอายุน้อยเพียง 43 ปี แต่ภาพที่ออกมาทางโทรทัศน์บ่งบอกถึงความสุขุม มั่นใจและตอบคำถามอย่างฉะฉานเฉียบคม เรียกเสียงสนับสนุนได้เป็นอย่างมากจากคนอเมริกัน จอห์น เอฟ. เคนเนดี ชูประเด็นจำเป็นต้องเลือกผู้นำที่มองการณ์ไกล รู้ขีดความสามารถที่แท้จริงของสหรัฐอเมริกา ในการดำเนินนโยบายต่างประเทศ และเป็นที่พึงแก่ผู้ยากไร้ด้อยโอกาส ภายใต้อำนาจของเคนเนดี (The New Frontier Program) ผลการลงคะแนนปรากฏว่าจอห์น เอฟ. เคนเนดี ชนะได้ 303 คะแนน จากคณะกรรมการเลือกตั้งและริชาร์ด เอ็ม. นิกสัน ได้ 219 คะแนนจากคณะกรรมการเลือกตั้ง นับเป็นครั้งแรกที่รองประธานาธิบดีลงรับการเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีแล้วพ่ายแพ้การเลือกตั้ง จอห์น เอฟ. เคนเนดี คือประธานาธิบดีลำดับที่ 35 นำการบริหารประเทศช่วงปี 1961-1963

ในบทที่ 5 จะเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกาช่วงทศวรรษ 1960 (1961-1969) นักประวัติศาสตร์เรียกเหตุการณ์ช่วงนี้ว่าหกสิบที่ปั่นป่วน (The Stormy Sixties) หรือยุคแห่งความรุนแรง (The Age of Violence) ภายใต้อำนาจของประธานาธิบดีจอห์น เอฟ. เคนเนดี และประธานาธิบดีลินดอน บี. จอห์นสันใช้แผนชายแดนใหม่และแผนสังคมยิ่งใหญ่อแก้ไขปัญหาภายในประเทศ

เชิงรรอบที่ 4

1. Divine, Robert A., Breen, T. H., Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. American Past and Present : Volume II From 1865. (Addison Wisley Educational Publishers Ince., 1999), p. 859.
2. Todd, Lewis Paul and Curti, Merle. Rise of the American Nation. (Harcourt, Brace & World, Inc., 1961). p. 771.
3. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. American History. (McGraw-Hill, Inc., 1991), p. 833.
4. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. America's History. (Worth Publishers, Inc., 1993), pp. 846-847.
5. Norton, Mary Beth., Katzman, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. A People and A Nation : A **History** of the United **States**. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1986), pp. 814-815.
6. Todd, Lewis P. and Curti, Merle. Rise of the American Nation.. pp. 780-783.
7. Burke, Merle. United States History : The Growth of Our Land. (Chicago : American Technical Society, 1951), p. 199.
8. Ibid., p. 200.
9. Loc.cit.
10. Ibid., pp. 200-201.
11. Ibid., p. 203.
12. Loc.cit.
13. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. American History. p. 839.
14. Loc.cit.
15. Ibid., p. 840.
16. Ibid., p. 841.
17. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. American Past and Present : Volume II From 1865. pp. 594-595.

18. Ibid., p. 682.
19. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David., Escott, Paul **D.**, Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. A People and A Nation : A History of the United states. p. 860.
20. Todd, Lewis P. and **Curti**, Merle. Rii of the American Nation. p. 778.
21. **Loc.cit.**
22. Van Doren, Charles and **McHenry**, Robert editors. Webster's Guide to American History. (Massachusetts: G & C **Merrian** Company, 1971), pp. 86-87.
23. Ibid., p. 295.
24. Ibid., p. 515.
25. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. American History. pp. 836-837.
26. Van Doren, Charles and **McHenry**, Robert editors. Webster's Guide to American History. p. 527.
27. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. American Past and Present : Volume II From 1866. pp. 887-889.
28. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. The American Pageant : A History of the Republic. pp. 880-88 1.
29. Ibid., p. 881.
30. Ibid., p. 882.
31. **Loc.cit.**
32. Ibid., pp. 879-880.
33. Burke, Merle. United States **History** : The Growth of Our Land. p. 405.
34. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. A People and A Nation : A History of the United States. pp. 828-829.
35. Ibid., p. 829.
36. **Loc.cit.**

37. Van Doren, Charles and **McHenry, Robert** editors. **Webster's** Guide to American History. p. 537.
38. Ibid., p. 537
39. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. A People and A Nation : A History of the United States. p. 829.
40. Ferguson. Wallace K. and **Bruun** Geoffrey. A Survey of European Civilization : Part Two-Since 1660. (Boston : Houghton Mifflin Company, 1969). pp. 843-846.
41. Bailey, Thomas A., and Kennedy, David M. The American **Pageant** : A History of the Republic. pp. 900-902.
42. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. A People and A Nation : A History of the United States. p. 847.
43. Ibid., p. 848.
44. Ibid., p. 874.
45. Ibid., p. 886.
46. Van Doren, Charles and **McHenry**, Robert editors. Webster's Guide to American History. p. 536.
47. Ibid., p. 539.
48. **Ibid.**, p. 100.
49. Ibid., p. 178.
50. Ibid., p. 54 1.
51. Todd, Lewis P. and **Curti**, Merle. Rise of the American Nation. pp. 796-797.
52. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David., Escott, Paul D., **Chudacoff**, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. A People and A Nation : A History of the United States. p. 857.
53. Loc.cit.

54. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 548.
55. Ibid., p. 566.
56. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** p. 920.
57. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 864.
58. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 916.
59. Loc.cit.
60. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David., Escott, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. **A People and A Nation : A History of the United States.** p. 858.
61. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, **Susan.** **America's History.** p. 946.
62. Ibid., p. 947.
63. Ibid., p. 874.
64. Van Doren, Charles and **McHenry**, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 567.
65. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 911-912.
66. Ibid., pp. 913-914.
67. Ibid., p. 916.
68. Ibid., p. 916.
69. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** p. 875.

70. Van **Doren**, Charles and **McHenry**, Robert editors. Webster's Guide to American History. p. 537.
71. Loc.cit.
72. Henretta, James A., **Brownlee**, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. America's History. p. 930.
73. Ibid., pp. 930-931.
74. Ibid., p. 930.
75. Ibid., p. 931.
76. Ibid., p. 932.
77. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. **Harry**. American History. p. 874.
78. Ibid., p. 876.
79. Ferguson, Wallace K. and **Bruun** Geoffrey. A Survey of European Civilization : Part Two-Since 1660. pp. 821-822.
80. Ibid., p. 918.
81. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. American History. p. 876.
82. Ferguson, Wallace K. and **Bruun** Geoffrey. A Survey of European Civilization : Part Two-Since 1660. p. 884.
83. Loc.cit.
84. The World Book Encyclopedia (International) : So-Sz Volume 18. (World Book, Inc., 1992), p. 386.
85. Norton, Mary Beth., **Katzman**, David., **Escott**, Paul D., Chudacoff, Howard P., Peterson, Thomas G. and Tuttle, William M. A People and **A Nation : A History** of the United States. pp. 870-872.
86. Ibid., p. 872.
87. Todd, Lewis P. and **Curti**, Merle. Rise, of the American Nation. p. 808.

88. Henretta, James A., Brownlee, W. Elliot., Brody, David and Ware, Susan. **America's History.** p. 880.
89. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal. **American Past and Present : Volume II From 1866.** p. 896.
90. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 552.
91. Divine, Robert A., Breen, T.H. Frederickson, George M. and Williams, R. Hal: **American Past and Present : Volume II From 1865.** p. 897.
92. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 921-922.
93. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** pp. 879-880.
94. Van Doren, Charles and McHenry, Robert editors. **Webster's Guide to American History.** p. 568.
95. Brinkley, Alan., Current, Richard N., Freidel, Frank and Williams, T. Harry. **American History.** pp. 877-878.
96. Bailey, Thomas A. and Kennedy, David M. **The American Pageant : A History of the Republic.** pp. 923-925.